

PÉTERFAI JÁNOS ISTVÁN

HOLDBÉLI TÜRKIZ
TENGEREK

(Péterfai János István művei – 1. kötet)

RSFK Könyvtár 1.

Kiadja: „A Régi Sci-Fi Kedvelői csoport”

Írta: Péterfai János István

Szerkesztette: Györgyi Ákos

Készült: 2022-ben

© Péterfai János István

Tartalom

ELŐSZÓ	5
ELŐHANG	7
I. ÉNEK: SÁNDOR A HOLDRA KERÜL	11
II. ÉNEK: ASZTAL ALÁ ISSZA BRUTUSZT ÉS SZLIPNIRT	15
III. ÉNEK: CSATA A SÁRKÁNYOKKAL.....	18
IV. ÉNEK: UGRI SÁNDOR NYAKÁBA MÁSZIK	22
V. ÉNEK: DUHAJ LOPNI PRÓBÁL	27
VI. ÉNEK: SÁNDOR MEGMENTI UGRIT.....	30
VII. ÉNEK: MENEKÜLÉS ARANYFÖLDRE	33
VIII. ÉNEK: ÓRIÁSAMÓBA ÉS ÓRIÁSBÉKA.....	36
IX. ÉNEK: ÚT ARANYFÖLDÖN.....	39
X. ÉNEK: KALANDÚR.....	43
XI. ÉNEK: A HIDAS	47
XII. ÉNEK: EZÜSTTÖRPÉK ÉS ÓRIÁSHANGYÁK.....	51
XIII. ÉNEK: IDŐKAPU	55
XIV. ÉNEK: ARANYTÖRPÉK.....	58
XV. ÉNEK: GYÍKFALVA.....	63
XVI. ÉNEK: IKERVÁROS.....	66
XVII. ÉNEK: A KÖTIGRIS	69
XVIII. ÉNEK: ÖSPÓKOK ORSZÁGA	72
XIX. ÉNEK: TUDÓS TESTVÉRISÉG TORNYA	75
XX. ÉNEK: TÖRPEHIDA	79
XXI. ÉNEK: ÉSZAK TÁJAIN.....	82
XXII. ÉNEK: A HADAK FELVONULNAK	85
XXIII. ÉNEK: A HOLDHADAK CSATÁJA	89
XXIV. ÉNEK: A MENYEGZŐ.....	99
UTÓHANG.....	104

ELŐSZÓ

„Holdbéli Türkiz Tengerek” különleges – csak elektronikus formában kiadott - életműsorozat első kötete.

A sorozatban közölt művek szerzője Péterfai János István, akinek írásai egyébként számtalan helyen elérhetőek, például cikkei, novellái folyóiratokban, antológiákban, egyes hosszabb lélegzetű művei magánkiadású könyvekben, illetve aki rákeres az interneten, ott is sok helyen találkozhat a műveivel.

A digitális kiadással szándékunk szerint egy egységes szerkezetű és minél teljesebb életműsorozatot kívánunk az olvasóknak átnyújtani.

Ami azért nem könnyű dolog, hiszen nagyon sok témában alkotó szerzőről van szó.

Így olvashatunk Tőle mitikus mondabeli és mitológiai hősökről, fantasztikus utazásokról térben, időben és téridőben, novellákat, kisregényeket, verseket és a fantasztikum és a magyar nyelvészet témáiban írt tanulmányokat.

Így reményünk szerint mindenki megtalálhatja a saját kedvtelésének megfelelő olvasnivalót.

A kötetekhez jó szórakozást kívánunk!

GyÁ

2022.12.22

BEVEZETÉS

Bizonyára sokan olvasták Edgar Rice Burroughs Marson játszódó könyveit, a John Carter kalandjait elmesélő 11 kötetes sorozat köteteit, melyek közül több magyarul is megjelent.

Egy, a Földön hétköznapiinak számító emberről szól, aki hirtelen egy másik bolygón, annak a jelenlegitől eltérő, korábbi korszakában találja magát, és ott az ottaniak szemében hihetetlennek tűnő tulajdonságainak révén és természetesen sok harc és viadal során hőssé válik.

A Holdbéli Türkiz Tengerekben Sándor a magyar főhős hasonló helyzetben találja magát, csak ő a Holdon. Rabszolgaként kezdi, de hamar megmutatja erejét, és sok-sok hihetetlen kaland és harc után egyre feljebb emelkedve a ranglétrán elnyeri a királynő kezét.

A kalandok és a szereplők sokasága, sokszínűsége bizonyítja Péterfai János István kimeríthetetlen fantáziáját. A szereplők nevének és jelzőinek nyelvi gazdagságát hasonlíthatjuk ahhoz, amit J. R. R. Tolkien által írt Gyűrűk Urában tapasztalhatunk.

És akkor még meg kell, hogy említsük a különleges formát, amiről természetesen több magyar költő verses elbeszélése is eszünkbe juthat, nem véletlenül, és ez így - a már említett nyelvi leleményekkel és játékokkal együtt - egyedi ízt kölcsönöz a műnek.

Úgyhogy akkor most merüljünk el ebben a világban!

GyÁ

ELŐHANG

Ezüstös égitest úszik éjünkön,
Uralkodik titkon egész életünkön,
Ő az Éj Úrnője, az Éjszaka Ura,
Rajta nagy hegységek, Alpok, Haemus, Jura.

Önállóan járta bolyongó pályáját,
Amíg meg nem lelte úrbéli hű párját,
Meghallotta a Föld, csalogató szavát,
Közel úszott hozzá, imádva Földanyát.

Négy milliárd éve, mi csak egy pillantás,
Isten időrendjén csak egy csavarintás,
Földhöz csatlakozott, Földünk köré sétált,
Föld körüli térben Földünk körébe állt.

Kezdetben gazdag volt vízben és párában,
Tengerek terjengetek téres határában,
Vulkánok, tűzhányók folyvást munkálódtak,
Kék égbe pöfögtek, föl gázokat dobtak.

Mi volt az élettel? Ki tudja a választ?
Az Idő vasfoga ösközetet mállaszt.
Talán a Hold földjén volt élet egykoron,
Melyet mára beföd a holdpor és korom.

Ma a Hold már halott, légköre ürbe hull,
Halad jelentése lassan elhalványul,
Nap a szülő, a Hold új család, a gyerek,
Csillag az unoka, ezt zengik a terek.

Csodálatos képzet a család az égen,
Nap, Hold, Csillag adja e képzetet készen.
Nap a Szol, aki Szül, a Hold a Haladás,
Ez a Család Halad, bő a gyerekáldás.

Ma már a Hold halott, a Halál prédája,
Sívó ürességnek poros, sziklás tája,
Itt a Holt eszméje, a Halt, Hideg terjeng,
Nagy jeges üresség, mely a térben fenn leng.

A Hal ősigéből ezer szó burjánzik,
Halunk hidegvérű, bőrén víz hullámszik,
Hód az ezüstös éj komótos tevője,
Hód és a Hold egymás felkent figyelője.

Szu En a Holdisten! Szu „Alsó Tér Fénye”,
Szu mindig alul van, En az Isten ténye,
Szu En Alsó-Isten, az Éjjel alul van,
Napunk alul hajóz, talán a pokolban.

Nanna a Holdember, Nannar a Fehérlő,
Luna a Fényasszony, éjgünet bérő,
Szeléné Szélike, Moon a Mun, Mennyei,
Ki ezüst hajóján éjgünet átszeli.

Törökül Aj a Hold, Száj ez valójában,
Finnül Kuu a szép Hold, Száj ez igazában,
Szu Enből Szin ered, Szinai Holdtérse,
Mikor tele a Hold, ezüstlő kövérség.

Amikor ránt tekint telődött arcával,
Ezüstös fényt hint ránt bájos mosolyával,
Éjjel utat mutat lágy, derengő fénye,
Éjszaka, ha látunk, Holdunk tüneménye.

Titkos tündérjárás zajlik a holdfényben,
Tündérek osonnak a setétlő éjben,
Vajon hová mennek, vajon hová szállnak,
Merre vágynak, akik tündérúton járnak?

Holdunk egy ciklusa éppen huszonnyolc nap,
Ez kerek négyszer hét, ennyit tesz a holdnap,
Ebből lett a hónap, száma tizenkettő,
Tizenháromból lett, mert ez a szám meddő.

Holdunknak holdrajza gazdag, változatos,
Melynek feltárása igen áldozatos,
Sok munka ment reá, ám még ma sem teljes,
A kutató munka pontos és türelmes.

Van nagy óceánja, mely nagy tenger lenne,
Egykoron viharok száguldottak benne,
Medrét por borítja, mára kiszáradott,
Egykoron bő vize tombolva áradott.

Azután tengerek terjengenek messze,
Pára tenger dolga a párat terjessze,
Esők tengerénél sok a nagy esőzés,
Derűtség tengerén jól jön egy ejtőzés.

Termékenység tenger vizén napfény csillan,
Nedvesség tengerén hó hull, el is illan,
Nyugalom tengerén lágy hullámok járnak,
Hidegség tengerén jégesők járkálnak.

Van itt sok nagy hegység, Alpok és Kárpátok,
Kaukázus, Altáj, sötét vihart látók,
Fennsíkok kráterrel, ezrével meghintve,
Izzó lávafolyók, messziről tekintve.

Féregjárat nevű téres alagutak
Csillagrendszerek közt a mélyűrben futnak,
Át lehet ott jutni óriás távokon,
Szempillantás alatt galaxis karokon.

Föld és a Hold között van számos térkapu,
Időben is röpit, téridő alapú.
Lássuk, működnek-e, van-e használójuk,
S a használót merre repíti a nagy lyuk?

Talán a Hold felé nyílnak a járatok,
Földről indulókat sebtén át juttatók?
Egykoron a Holdon gazdag élet nyüzsgött,
Ember a hullóvel kőkeményen küzdött!

Nők és tündérfiak megtestesítője,
Egyszer nő, másszor fi, egeknek nemtője,
Vékony ezüst hídon gyakran a földre jár,
Titkos lelkek lakják, bár ma földje kopár.

Egykor Un, Ill, Api, három istenségek,
Galaktikus úrnők, gyönyörű szépségek,
Úgy döntöttek gonddal, embert teremtenek,
S megvédik az embert, bárhol is legyenek.

Boldogasszony úrnő szent áldását adta,
Amit a tündérnép hajrája fogadta,
Temerinda úrnő, Hékate, s Tabiti,
Támogatást adott, s erejük nem piti.

Tündérfi istenek oda csatlakoztak,
Magukkal teremtmő nagy erőket hoztak,
Ten, Papajó, s Aplu Boldogasszony fia,
Anyjuknak nem kellett bármit mondania.

Ha tetszik e mese, legyél elégedett,
Higgy a szép mesékben, intelk Tégedet!
Mese nélkül élted komor, értéktelen,
Mesénk halk szavára nyílik a végtelen.

I. ÉNEK: SÁNDOR A HOLDRA KERÜL

Lángoló Nap ragyog a tengernek árján,
Csillámlik a napfény a Hold óceánján,
Szélesen kiterjed a víz óceánja,
Türkiz vizén úszik egy vitorlás gálya.

Magas, karcsú gályán vörös a vitorla,
Szörnyet mintáz elől a hajónak orra.
Ötven evezővel vidám, vad farkasok
Röpítik a gályát, kiváló harcosok.

Viharoknak Óceánja messze terjed,
Türkiz vizén felfröccsenő habzó permet.
Esőknek tengere felé tart a hajó,
Fényes, tükrös vízre, hol úszni csuda jó.

Hajóorrban áll a király, s néz az égre,
Sasszemével áttekint a messzeségre,
'Amott la, Bardos úr, három madárember,
Torjawár felé száll, tán mifelénk nem mer?

'Uram, Barát király, közel már Kab orma,
Hatalmas vulkánhegy, tüzes pokol tornya,
Partján egy ember áll, tán nekünk integet?
Mit parancsolsz, Brutusz? Hajódra felveszed?

Barátusz, a szárd kán, fehér köpenyében,
Áll hajója orrán, hajó elejében,
Arany kardján karja, gombja türkiz köves,
Hátán a vasiája, lándzsája hét öles!

'Három madárember bizonyára csak kém,
Héli nép kémei, hosszú nyakú kém-gém,
Nem törődünk velük, gyerünk Kab-szigetre,
Kab nagy tűzhányóhoz, vulkán területre!

'Butus, jó kormányos, bal felé kormányozz,
Hajózzunk a parthoz, Kab nagy vulkánjához,
Ember áll a parton, hiszem, hajótörött,
Felvesszük hajómra a szegény ördögöt!

Hasítja a hajó, Barka, a hullámot,
Aranyló tükörbe mély hullámot vág ott.
Fordul a szörnyorrú kettős öles szarva,
Szájából kék füstöt és lángot okádva.

'Egy madárijesztő áll a sziget partján,
Tán tengerből dobta ki egy fodros hullám?
Vagy a vulkán játszott, s csinált ilyen csodát,
S megszülte e fickót, ejh, no de ekkorát?

Ruházata furcsa, nincsen köpönyege,
Lábszárát takarja, ejh, az meg mifene?
Nincsen tunikája, páncélja, fegyvere,
Milyen ágrólszakadt, nincsen semmi vele!

'Hé, te ott a parton, ki fia-borja vagy?
Ember vagy-e, s ha nem, bízvást ott is maradj,
Mert ha Kabilából lettél megteremtve,
Megmártom kardomat fekete véredbe!

'Ember vagyok, persze, hiszen mi más volnék,
Órák óta nektek mi másért csápolnék?
Kovács Sándor az én becsületes nevem,
S nem tudom mi történt pár órája velem.

Buda, s Pest utcáin lődörögtem reggel,
Mélán reggeliztem, álmos emberekkel,
Aztán sétálgattam, s azonmód utána,
Jegyet váltottam egy csendes filmszínházba.

Ottan pedig, hipp-hopp, történt egy varázslás,
Nem tudom, mi történt, térjárat, térvarrás,
Ezen a szigeten, vulkánon termettem,
Egy pillanat alatt, hiszed-e, itt lettem.

'Sokat hablatyolgatsz, nem értem a felét!
Felmordult a király, s beszűkíti szemét.
'Jöjjön a Barkára ez a langaléta,
Arca sápadt sajszín, haja, mint kométa!

Sárga hajú fickó! Ilyet meg ki látott?
Tán csak nem vagy isten? – s döbbenten kiáltott.
'Csatlakozzál hozzánk, markomba csapj bele,
Fegyver, pénz meg étek, s szabadság jár vele.

'Köszönöm, nagy király jó ajánlatodat,
Mellyel egyengetni kívánod sorsomat,
Hajódra felszállok, ám nem csatlakozok,
Szabad ember volnék, én csatlós nem vagyok.

Mérges lett Barát kán, a szárdok királya,
Ily szavakat mondott fényes szóló szája:
'Ha én most haragvón vízbe dobálnálak,
Volna ember, aki nyomozna utánad?

'Nem, uram, nem volna, hisz egyedül vagyok,
Ha a vízbe dobatsz, e holdon maradok.
'Látom, nem hazudik, nem félős e gyerek,
Vitorlát felhúzni, evezni emberek!

Fordul a nagy hajó, csobban a sok lapát,
Szárdok nagy királya borral hűti magát.
'Itt egy kupa nedű, Élis szőlejéből,
Igyál velem egyet, idd ki egyvégtéből!

Élis sárga bora szétáramlott benne:
'Ez jól esett, király! – s még egyet vedelne.
'Ihatsz akár tízszer, csak a fizetséget
Megadd majd a végén, reményelem, érted?

Türkizzöld tengeren suhant a szép gálya,
Áramlott körül a Vihar Óceánja.
Kéklő ég tengerén arany Nap ragyogott,
Arany Napunk mellett fenn a Föld épp fogott.

Földrészei mintha másfélék lennének,
Ezüst dísz volt a Hold kéklő egének.
Körötte ragyogott dús atmoszférája,
Gyönyörűn tündökölt sarki aurája.

Jól látszott Gondvána összefüggő tömbje,
Készült, hogy magából részeit kiköpje.
Pangeának másik része északon volt,
Laurentium-pajzs jégmezőknek hódolt.

'Tat mögött, királyom, vad tengeri lovak,
Seregük közeleg, látom is sokukat! –
Kiáltott egy harcos, a figyelő Seges,
'Fegyvert felövezni, azt hiszem, érdemes!

'Nyugalom, harcosok, vad hősi Hóruszok,
Úgy látom, tengeri harcos pegazusok!
Nem kell ide fegyver, barátom királyuk,
És, ha mégsem, akkor a rohamot álljuk!

Vágtattak a lovak, nyolc lábbal vágtattak,
Vezérlő királyuk nyomában haladtak,
Habzott a tengerár, robogott a sereg,
Pegazusok népe párában közeleg.

II. ÉNEK: ASZTAL ALÁ ISSZA BRUTUSZT ÉS SZLIPNIRT

Háromszáz pegazus, tengeri harci ló,
Tobzódó nyolclábú, fekete vascsikó
Vágtatott a tenger fodrozódó síkján,
Türkizkék vízfelszín hullám horizontján.

Kivált a seregből egy királyi termet,
Szipnir, a ló király, csillogón közelgett,
Kezében acélkard, mellén napos mellvért,
Fején arany sisak, három kilóból mért.

'Hová tart a hajó? Ki a kapitánya?
E két kérdést Szlipnir, a király kiáltja.
Szigorú az arca, toroka szava csengő,
Víz hullámok fölött közel, s távol zengő.

'Hajóm neve Barka, lássam, megismerse-é?
Királyi öröömöm zsákmánya e percé!
E perc vagy híres lesz e találkozástól,
Avagy homályosul fontosabb száz mástól.

'Nem lehetsz más, király, mint a szárd úr, Barát,
Kinek tisztelik a fényes akaratát,
Én vendégbarátom, igazság bajnoka,
Pegazus népeknek királyi támola.

'Üdv néked, nagy király! Rossz hírt kell mondanom,
Veszélyt, s bajt tartalmaz mindegyik mondatom:
Elesett a Torony, győzött a Boszorkány,
Fekete kezekbe került minden sárkány!

Láznak a népek, a setét erői,
Forronganak, zúgnak a fény leverői,
Fekete Boszorkány ül a Torony trónján,
Felhők tengerének legkényesebb pontján.

Barátusz, a szárd kán, szeme egyet pillant,
'Híres legyen e perc! – és egy mosolyt villant,
Kihúzza a kardját, s Szlipnir felé tartja:
'Tedd mellé a tiéd! – s a ló mellé rakja.

'Kötöm az eskümet pegazus népekhez,
Remek királyukhoz, aranyfős Szlipnirhez,
Fekete Boszorkányt kiverem e tájról,
Megölöm sárkányát, s leverem trónjáról.

Bólintott nagy Szlipnir: - Úgy legyen! – mond a ló,
Veled lesz a harcban mindegyik vascsikó,
Tengeri paripák serege támogat,
Óvjuk seregedet, óvjuk hajóidat.

Hanem, ki az ottan, az a szájátáti?
Langeléta fickó, milyet ritkán látni!
'Ez? Csak egy félmajom, pondró, másvilági,
Nagyon ügyefogyott, nagyon szájátáti!

Viszont Élis borát tudja ám vedelni,
Tudja a kupáját egyfolytán emelni.
Egy-két kupa borra vendégem sereged,
Ez a málé fickó versenyre kel veled.

Így esett meg aztán, hogy jó Kovács Sándor,
Ki a Hold tájain lóti-futi vándor,
Asztal alá itta Brutusz szárd nagyurat,
Meg Szlipnir nagy királyt, a nyolclábú lovat.

Hanem másnap korán, amikor a Nap kelt,
Földi szem nem láthat ily tündöklő reggelt,
Sándor épp a kelő Nap körét bámulta,
Váratlan riadó nyugtát szerte dúlta.

Kordás, a figyelő, riadót kiálta,
Négy héli hajó a Barkát délről várta.
Gyors zászlójelekkel üzenetet adtak,
Egy nagyobb flottától négyen lemaradtak.

Menekül a flotta, sárkányhad követi,
Sárkányhajók hada őket rég kergeti.
Hercíni partokra menekül flottájuk,
Madárembereknek ott az ősi tájuk.

Harcot nem akarnak, de nem félnek tőle,
Nem mennek szívesen a szárdokkal öltre.
Vad szörnyű ellenség sebesen közeleg!
'Szárd király! Mi inkább egyesülnénk veled!

Lett a Barkán sebes, s zajos sürgés-forgás,
Lovak nyerítése, meg sok embermorgás.
Szipnir seregével mély vízbe süllyede,
Alig volt látható egy-egy lónak feje.

Jó bajnokok gyorsan harcra rendeződtek,
Sokuk még húzta a szálfá evezőket.
Valóban, nyugatról vitorlák látszanak,
Csata lesz itt nyomban, az ott a sárkányhad.

Mennyi ott a hajó? Van vagy másfél tucat,
Vagy számuk eléri talán épp a húszat?
Bennük ezer sárkány, pikkelyes, tarajos,
Fegyverük csikorog, a beszédük zajos.

'Hanem Sándor fiam – szólt nagy Barát király,
Itt egy kard! – s kezével éles pengét kínál.
Védd magad, mert ha nem, sárkányebéd leszel,
Nagy sűrű harc közben biztos odaveszel.

Arra légy figyelmes, meg ne harapjanak,
Mert mérjük rettentő, mérges ez a csapat,
Csak fejéhez vágjál, hogy meg ne sántuljon,
Sárkányok flottája gyorsan megforduljon.

III. ÉNEK: CSATA A SÁRKÁNYOKKAL

Sebesen közeleg a sárkány hajóhad,
Rajta ezer sárkány, zsákmányéhes dúvad.
Szemben áll a Barka, négy héli mögötte,
Jobbra is, balra is kettő, és ők közte.

Közvetlen mögöttük a pegazus sereg,
Néma csendben úszik, dobjuk most nem pereg.
Szlipnir orrlyukából párafelhőt fújtat,
Háromszáz harcosát vízpermettel bújtat.

Egymásra ront a két böszült ármádia,
Sárkánnyal harcol a dühös emberfia,
Tollas harcosaik keményen helytállnak,
Nagy sárkány seregnek oda-oda vágnak.

Csivitu, a vezér, éppen jobbról harcol,
Csipogu kapitány másolja őt balról.
Nagy, ádáz csatában küzdenek,
Mégis elvesznének a madáremberek –

Ha nem kapnak rögtön erős támogatást,
Nem bírnak ki ennyi sok ezernyi csapást!
Vad sárkány túlsúlya pontosan négyszeres,
Egy hajóra négy jut, s támadásuk heves.

Csivitu fővezért hét sárkány támadja,
Lankad a fővezér, fárad már a karja.
Ám de ekkor Iju, s jó testvére, Viju
Vad harcba ugranak, mint két iker fiú.

Kimentik Csivitut szorult helyzetéből,
Elfut a tarajos, tartván két legénytől.
Nagyot kurjant Barát: - Így kell ezt csinálni,
Két legénynek héttel, így kell jól elbánni.

'Nosza, Sándor fiam, előre a kardot,
Kezdd meg jó szárd módra a támadó harcot,
Ti meg, szárd fiaim, úgyszintén előre,
Birka sárkánynépet hajtsuk legelőre!

Lipár, Butus, Íves, no meg te, Perselős,
Bulsu és Szabulsu, és te jó Ügyelős,
Fénix, Pennín, Kordás, Hispán, Seges, Urvas,
Thedeusz és Regés, Pados, és te Utvas,

Birka sárkánycsordát hajtsuk ki a földre,
Zárjuk be karámba, hajtsuk legelőre,
Fű kell nekik, nem harc, hozzátok ostorom,
És, ha visszabéget, jól elnászpángolom!

Hallván e szót, némely dühösebb fősárkány
Ráront Barát úrra, ki a harcot állván,
Visszaveri őket, közben morgolódik:
'Ide az ostorom!, s karddal forgolódik.

Szörnyű nagy küzdelem tört ki ott azonnal,
Sándor is ügyködött, bíz nem kis haszonnal,
Akkorákat ugrált, mint árboc magasa,
Egész csata terén csengett bőszült vasa.

Odalenn a Barkán tombolt a küzdelem,
Mintha egymásra tört volna minden elem,
Sándor meg, ki hinné, árboc tetejében,
Vitorlákat vagdalt, vajh, mi járt fejében?

Végül is, evezők hajtják a hajókat,
Evező fárasztja ki a vas izmokat,
Vitorlázat csakis szélben alkalmatos,
Vízen torlás helye, csapkodós, dagadós.

Sárkányok serege igen ámul-bámul,
Ennyi sok és magas ugrabugrálástúl,
Ki látott ilyesmit eddig eme bolygón,
Ringatózó hajón, billenőn, imbolygón?

Sárkányoknak népe száját nagyra tátja,
Nem készült fel szeme ekkora csodára.
Fordulni kezd minden sötét sárkány gálya,
Növekszik zavaruk, nő a had aggálya.

Bősz sárkány fővezér, Pismog úr hajója
Lassacskán megfordul, ő a jel adója.
Rögvest a többiek fordulnak nyomába,
Hamarost menekül minden sárkány gálya.

Ám, de ekkor felsír egy harci ló kürtje!
Megpezsdl a nagy víz, nyugtát meddig türje?
Háromszáz pegazus gyors rohamra indul,
Tajtézkzik a hullám, majd előre zúdul.

Vágtattak a lovak, nyolclábú paripák,
Egy-egy zászlóaljuk jobbra-balra kivág,
Lett ott sárkányoknak súlyos riadalma,
Nyolclábú lovaknak dicső diadalma.

Menekült a sárkány, ahogyan csak tudott,
Aligha látott még ennyi indulatot.
Pismog fővezérnek messze tűnt hajója,
Alig látszott már a veres lobogója.

'Győztünk, jó fiaim! – kurjantotta Barát,
No, ki fog ugrani, mint Sándor, akkorát?
Leesett Pismognak fene fogas álla,
Sosem fog kinőni bozontos szakálla!

Szlipnir, jó barátom, üdvözetem néked,
Köszöntöm családod, üdvözlöm a néped,
Ha váram felé jársz, meg ne sértsél engem,
Engedd, hogy a néped jól megvendégeljem.

És te, Csivitu úr, ha meg nem sértelek,
Neked, s társaidnak asztalomnál helyed,
Alkalom adtával foglald el a széked,
A király oldalán lesz a jogos részed.

És te fiam, csetlős, nem leszel bajnokom?
Jobban érzed magad kinn a parthomokon?
Ne legyél hát csatlós, kiteszünk a partra,
Addig is ugorj fel kedvünkért a tatra.

Majd úgy hahotázott Barátusz, a király,
Hogy a vidámságtól szeme kétfelé áll.
Nevetett a sereg, hangosan csipogott,
Hős lovak serege fetrengve nyihogott.

Hanem a jókedvnek vége szakadt egyszer,
Búcsúztak egymástól, éppen, hogy ezerszer,
Sándort, végül, amint kérte, elővették,
Láthatatlan Parton útjára engedték.

'Hanem, ha beállnál mégiscsak miközénk,
Üzenj bátran értünk, és mi érted jövőnk,
Addig meg kísérfen szerencse utadon,
S rosszra ne csábítson a nagy holdi vadon!

Köszönöm, nagy király, jóságosságodat,
Tartsa meg az Isten jó hangulatodat,
Búcsúzom én immár, velem van Istenem,
Hanem most e parton vajon mi lesz velem?

IV. ÉNEK: UGRI SÁNDOR NYAKÁBA MÁSZIK

Esők tengerének nyugati partjánál
Szegény Kovács Sándor fel és alá járkál.
Dél tájra ezüst fény a messzi óceán,
Csillámlik a napfény a víz széles habján.

Sándor e szavakat ejti ki a száján:
'Most mi lesz énvelem, idegen ég táján?
Láthatatlan Partok homok fövenyére
Miért vetett a sors, ugyan vajh, mi végre?

Indulok e földön, tán csak a jó sorsom
Főtt ételt vet elém, s lesz egy teli korsóm,
Lesz egy kis szerencsém, s valahol alhatok,
Viszonzást a jóért majd munkámmal adok.

Emígy morfondíroz, ami közben halad,
Mögötte a lejtős homokpart elmarad.
Mérgeszöld páfrányok, szágók meg cikászok,
Égig érő zsurlók erdejébe hágott.

Amint tovább lépdél, féltölgynyi zúzmófák
Terjednek elébe, elállván az útját.
Nagy moszatvirágok nyolc ölesnyi szárán
Türkizzöld levelek lengnek éghatárán.

Mily gyönyörű erdő tenyész e hegyháton,
Mennyi színes virág nyílik e szép fákon!
Hová keveredtem? Tán Paradicsomba,
Vagy éppen, mint látom, a holdi őskorba?

Alant tenger zöldell, az Esők tengere,
Szivárvány-öbölnek hívják errefele.
Ott állva egyedül egy nagy domb tetején,
Igen magányos volt e jó pesti legény.

Hanem váratlanul az egyik pálmáról,
Pálmához hasonló smaragd szágófáról,
Egy kis macska ugrik elibe az útra,
'Hová, hová vándor? – és a mancsát nyújtja.

'Beszélő macska ez, vagy csak olyasféle,
Hiszen, hogy öt szemmel tekingetve néze,
Értelmes holdlakó, cirmos kicsi macska,
Kinyújtott mancsában öt kicsi karmocska.

Kezet ráznak tüstént, majd a Sándor vitéz,
Aki a jó ügyért mindenkor tette kész,
Szép cirmos holdlakót vállára helyezte,
Mitől az dorombolt, s hízelgett a beste!

Nevem Ugri harcos, itt lakom a parton,
Tengerben halászom, halra kapkod mancsom,
De téged meglátva rögtön határoztam,
Melléd szegődöm én, s segítek gondodban.

Ugyanis az arcod olyan málé, s buta,
Olyan roppant naiv, együgyű s bugyuta,
Amelyhez hasonlót még sohase láttam,
Pedig sok kalandot és harcot kiálltam.

'Jól van, jól – dünnyögte a megbántott Sándor,
Maradj a vállamon, s vándort visz a vándor,
Mondd meg, merre menjek, hol találunk étket,
Ne kelljen bejárnunk mind a Holdvidéket.

Előre haladván, néhány óra múlva,
Virágos jókedvük máris lekonyulva.
Mit látnak az úton? Két gonosz, vad ember
Egy harmadik fickót sűrűn rugdal, üt, ver.

Sándor nagyot kiált: - Félre, kurafia,
Kotródj az utamból te két haramia!
Két pofont lekever, mitől a két gonosz
Eszméletét veszti, nem oszt és nem szoroz.

Mindegy, mivel Sándor nem törődik velük,
Mindkét fickó fekszik, félájult a fejük,
Hanem a harmadik, egy kopasz emberke,
Feltápáskodik és megered a nyelve.

Köszöntelek nagy hős, köszönöm életem,
Tudtam, Hold hercege nem bán rútul velem,
Tudtam, hogy vitéze megmenti rút éltem,
Ebben bizakodtam, ezen hitben éltem.

Kis kopasz emberke, szürke bőre kérge,
Arca, mint egy fonnyadt, nyúzott kisegerke,
Szürke orra hosszú, koponyája csúcsos,
Dacos álla hegyes, fülcimpája rojtos.

Törpe ez az ember, gondolja jó Sándor,
De hol a Hold herceg? Szeme körbe táncol.
Sehol egy herceg se, hacsak nem én lennék,
De, hogy én nem vagyok, ahhoz semmi kétség.

Kis kopasz emberke arcán gúnyos vigyor,
Olyan arcformát ölt, mint egy tudor vicsor,
Duhaj az én nevem, fogadj fel engemet,
Fizess jó napibért, s Duhaj veled mehet.

Jól van Duhaj testvér, kövesd megmentődet,
Talán nem láttál még oly számos holdföldet,
Mint amennyi élénk, látod, most tornyosul,
Rojtos füled tőle, tudom, most lekonyul.

Duhaj, ez a kis lény, egy kis idő múlva,
Szürke bőrű fickó, Ugri felé nyúlna,
Ugrinak ajánlja, gyere a vállamra,
Onnan is ügyelhetsz a holdi államra.

Ámde Ugri dühöng, mint egy kohó, fujtat,
Véleményét mondja, értelmet nem bujtat:
'Ne vágjon szavamba senki ezen Holdon,
Amíg az engedélyt kegyesen kimondom!

Különösen nem te, Holdnak ravasz fia,
Neked itt csönd legyen! – s fúj, mint hét hárpia,
Ronda szürke törpe, befogod a szádat,
S ha nem, kapsz mancsomból karmolást, de százat!

Hiszen én vagyok a Hold igaz úrnője,
Készülök egy híres, díszes esküvőre,
Készülök egy pompás lakodalmi torra,
Ami hatással lesz sok ezernyi korra!

Milyen szép macska ez! Csak nem tündérleány?
Csalfa – véli Sándor, - a tündér valahány.
Szép a pofikája, arányos a teste,
S kezével Ugrilány fültövét kereste.

Különleges szép lány lehetne belőle,
Ha átformálódna hirtelen egy nőre,
Tudná, hogy asszony lesz, egy férfi asszonya,
Csak macskaságáról le kell mondania.

Ugri szép pofija vad mosolyra torzul,
Szeme villogva jár, szőre torzonborzul,
Egyet-kettőt fúja: - Duhaj, eltakarodj,
Nyomunkban ne maradj, közelemből kotródj,

Mert egérpofádat, ha én megkarcolom,
Sunyi ábrázatod, ha én megkarmolom,
Akkor te visítasz, mint egy fiapatkány,
Úgy fogsz üvölni, mint egy csökött sárkány!

No, de Ugri cica, Duhaj a barátunk,
Mindenki barátunk, kit szívesen látunk!
Megpróbálta Ugrit Sándor békíteni,
Terjengő dühéből észre téríteni.

'Nem vagyok én macska, ezt vésd a fejedbe,
Ugri az én nevem, anyám így rendelte,
Mert, ha csakis egyszer cicának nevezel,
Megismered mancsom, amint egyet bever!

Igen, Ugri úrnő, a kedvedre teszek,
Csak még egyszer szabad lélegzetet veszek,
Ne motoszkálj annyit, mert úgy csiklandozol –,
Mondta Sándor, s arcán egy bávatag mosoly.

Ugri titokzatos, Duhajnak parancsol,
Sándornak hízeleg, vagy hamar bepancsol,
Mért menne Duhajnak izsamós vállára,
Amikor a fickó saját rabszolgája?

Hanem most már gyerünk, torony áll előttünk,
Gyorsan odaérünk, ha már jól kilőttünk,
Város van ott, látszik, valóban hatalmas,
Legyen hozzánk az Ég egy kicsit irgalmas.

Legyen eleségünk, nyugtunk, alvóhelyünk,
Rablók s eső elől valódi védelmünk,
Araxad s Arpaxad neve a városnak,
Ahol sokan élnek, halnak, sokasodnak.

V. ÉNEK: DUHAJ LOPNI PRÓBÁL

Szaporázta léptét Sándor, meg a társa,
Két város csodáit mihamarabb lássa.
Ötszemű Ugrika kézben nézdelődött,
Majd egy minutumban a zöldbe vetődött.

Eltűnt szemük elől, pont a kapu előtt,
Nem látják a macskát, öt szemet viselőt,
Jön a kapuórség, meg a kapu dánja,
Nagy kapu nagyja ő, fal-száj kapitánya.

Mi végre emberek, mi végre jöttetek?
Hanem téged, mintha egykor ismertelek!
Valami tolvaj vagy, vajoktól tolvajkodsz,
Ahol az erszény van, rögtön oda kapkodsz.

Most én azt ajánlom, lopni ne merészkedj,
Megélhetésedről másképpen intézkedj,
Mert, ha rajta vesztesz, rabszolgának adnak,
Szomorú emléke lesz annak a napnak!

Mehettek az útra, siessetek nagyon,
Langeléta fickó, ne üss senkit agyon,
Ünnep lesz az úton, csendben sétáljatok,
Ha jön a díszmenet, majd odébb álljatok.

Arpaxadba jutva sétáltak az utcán,
Nézték a csodákat, volt belőle száz szám.
Főtérré sétáltak, látni a piacot,
Hol sok az árucikk, amit a Hold adott.

Duhaj keze fürge, nem látni, érezni,
Előbb még üres volt, nem volt benne semmi,
Utóbb már száz arany lapult a markában,
Amit persze lopott, azon minutában.

Egyszer csak kürt szólal, lovasok vágatnak:
Térdre mindenkinek, s aki nem, jaj annak!
Nyaka közé csattan ostor, véres korbács,
Mindenki megérti, nem kell oda tolmács.

Csakhoggy Sándor makacs, nem akar térdelni,
Magát megalázni, térdét köre tenni,
Jön a királyleány, Réka, a szépséges,
Gyönyörű az arca, mely most nagyon mérges.

Hat fehér paripa húzza a hintáját,
Tíz rózsza ékíti sötét arany haját,
Kéklő szeme villog, foga fehér gyémánt,
Rá rivall Sándorra, fogatán nagyot ránt.

Térdre fickó tüstént, nem látod, ki vagyok?
Vagy finom kezemmel olyan pofont adok,
Hogy megcsendül füled, mint a templomharang,
Majd kaphatsz még egyet, ha előnt a harag!

Azzal kapta magát, kiszállt hintájából,
Pofont akart adni, ám lefogta Sándor.
Tündérszép királylány, nem illik bunyózni!
Visitott a szép lány, s kezdett rugdalózni.

Akkora nagy rumlit, s patáliát csapott,
Hogy szinte szétverte az egész piacot!
Katonái Sándort a nagy bunyó után
Pányvával lefogták, ki csak nézett bután.

’Mivel megsértettél, hajóra adlak el,
Amilyen melák vagy, jó evezős leszel,
Evezős rabszolga lesz most tebelőled,
Hol majd modort tanulsz, hogy köszönts a nőket!

Azt a kisebbiket láncoljátok hozzá,
Mielőtt nyakláncom lopva elorozná.
Van nála száz arany, vegyétek el tőle,
Éppen nemrég lopta, ne éljen belőle.

'Nincs nékem aranyam – ravaszkodott Duhaj,
Majd lemondón rebtent ajkáról a sóhaj,
Amikor meglátta, a lány kocsijában
Egy Palantír ragyog kékes bársonyában.

Két hercegi leány, Rákel, és a Sára,
Szemet vetett az ő lopott aranyára.
Palantírban látták, hová is rejtette,
Jól tömött erszényét egy harcos elvette.

Közben egy vad kalóz, Viduber a neve,
Botorgálgat elő, félrészeg ökelme.
'Királylány! Megveszem, ha mondd, nem másért,
Ezt a nagy melákot, egy lyukas petákért!

'Legyen - mondta Réka, - a kisebb ráadás,
Ne legyen itt annyi tolvajlás és lopás,
Jól láncold meg őket az Arany Sárkányon,
Reggel indulás lesz. Jövök-e? Meglátom.

Mindenki nevetett, mindenki vihogott,
Felállhatott a nép, senki sem szipogott,
Viduber, a kalóz Réka kapitánya,
Rabszolgaság lesz a sorsuk új nyitánya?

Sándort és kis Duhajt, törpéske pajtását,
Földlakó nagy ifjút és holdlakó társát,
Nagy hajóra vitték, az Arany Sárkányra,
Vasra verték őket, jó rövid vasláncra.

Kaptak egy evezőt, melyet ketten húztak,
Ketten ráncigáltak, ketten nyűttek, nyúztak,
Kora reggel, mikor alig, hogy pitymallott,
Gyönyörű hajójuk nyílt vízre iramlott.

Hullámozott a tenger, fehér fodrok járták,
Őket fenn a légben sirályfélék várták,
Húvös, tiszta szellő fújta a hajukat,
Enyhíteni vélte rettentő bajukat.

VI. ÉNEK: SÁNDOR MEGMENTI UGRIT

Araxad, s Arpaxad elmarad mögöttük,
Türkiz öböl vizén sebes az ő röptük,
Hamarosan ismét az Esők tengerén
Suhan a gályával szegény Sándor legény.

Húzzák az evezőt Duhajjal kettesben,
Meredten bámulnak, még szemük se rebben.
Gályarabnak lenni nem épp leányálom,
Ameddig ellátnak, víz van a határon.

Egyhangú a munka, és korbács jár érte,
Korbáccsal vágnak rá hátára, fejére.
Bibircsók a neve a korbácsolónak,
Teste elefántnyi, arca felfújt hólyag.

Balra a Kígyó-hegy, - súgta a barátja,
Hamarost eljutunk Rohad mocsarába,
Utána a Derült-tenger következik,
Hajónk, ha átúsza, Lát-fokhoz érkezik.

'Milyen város az ott? – intett ki a partra
Sándor a fejével, a messzi távolba.
Az ottan Urakal, Arpaxad gyarmata,
Ennek az országnak még Réka az ura.

Száguldott a hajó hetedhét tengeren,
Hol a búza helyett millió hal terem.
Jó szél fútt hátulról, repítette őket,
A ki tudja hová, és merre menőket.

Egyszer csak mit nem lát, Ugri sétafikál,
A hajó korlátján oda-vissza kószál.
'Láttam Sándor pajtás, mint estél verembe –,
Mondá Ugri, s rögtön zuhant a tengerbe.

Sándor a bilincset egyszerre letépte,
S a hajókorláthoz vezetett a lépte!
Beugrott a vízbe, s Ugri a hátára
Evickélte magát, alig nemsokára.

Megállt a nagy hajó, volt nagy riadalom,
Akár ha egy súlyos csata viadalon.
Viduber kapitány kihalászta Sándort,
Ugri megmentőjét, szegény holdi vándort.

Bevitték kis Ugrit gyorsan a hajóba,
Hajó belsejébe, pompás kabinokba,
Közben Sándor állott fenn a fedélzeten:
'Kinn vagyok a vízből, így, csuromvizesen.

Mondotta Duhajnak, de megakadt szava,
Mert gyönyörű lányt lát, Réka az ott maga!
Nem szikrázik szeme észbontó kéksége,
Aján mosoly lappang, tündöklük szépsége.

Sándor felé indul a hajóajtóból,
Körben minden harcos a fejével bókol.
Mögötte szép lányok, Rákel és a Sára,
És még tizenkettő, a szépség tündérvára.

Hallom, te rabszolga, kimentetted Ugrit,
Kihúztad a vízből a kis ugribugrit,
Letépted láncodat, karod erős lehet,
Jutalmad az legyen, követhetsz engemet.

Adjatok rá ruhát, s kardot a kezébe,
Hanem vajon miért vigyorog a képe?
Hogy ne vigyorogjon, öntsétek őt nyakon,
Én minél hamarabb munkálódni hagyom.

Testőr lesz belőle, az lesz a munkája,
Vigyázzon hova lép hercegnője lába,
A szélről is óvjon, védjen és harcoljon,
És, ha megengedem, csakis akkor szóljon.

Így hát szegény Sándor újabb zuhét kapott,
Mihez kényszerülten fancsal képet adott.
Kacagott a hajó, Sándoron derültek,
S ki még nem ült volna, most bizony leültek.

'Réka királyleány, hajó van előttünk,
De ami nagyobb baj, kettő jön mögöttünk,
Vitorlájuk lila, zászlójuk fekete,
Koponya van rajta, enne meg a fene!

'Harc lesz urak, harc lesz, fegyverbe vitézek,
Én magam is gyorsan fegyver után nézek!
Előbb megtámadjuk az előttünk állót,
Aztán elsüllyesztjük a mögöttünk járó!

Bement a hajóba, Sándor meg követte,
Kiválaszt egy tükröt, és kezébe vette.
'Hűséges testőröm, ez lesz a fegyverem,
Kalózok hajóit ezzel most megverem.

Húzzátok fel zászlóm hajó árbocára,
Lobogjon a zászlóm, hogy mindenki lássa,
Türkiz tenger habján magas hajó tornyon
Csattogjon a zászlóm, jó szélben lobogjon!

Türkizkék mezőben vörös kettőstorony,
Araxad s Arpaxad fala vörös orom,
Csattogott a zászló, jó szél lobogtatta,
Kalózok jókedvét rögtön learatta.

Tükréből láng csap ki, lobban a vitorla,
Lángra kap a hajó, lángol fara, orra.
Fordul már a kalóz, sietve menekül,
Ám nem jut messzire, hullámsírba merül.

Hátul a két hajó pont ugyanígy jára,
Kiugrál a kalóz a tenger habjára,
Csónakon evez el a póru jár sereg,
Mikor a távolból nagy flotta közeleg!

VII. ÉNEK: MENEKÜLÉS ARANYFÖLDRE

Felkiált Viduber: - Ellenséges flotta!
Öblös, nagy hajóit boszorkány alkotta!
Tíz, húsz, harminc hajó, most már ötven látszik,
Nagy a távol, s szemem káprázattal játszik

Száz hajó, sőt százhusz, fekete zászlóval,
Jön a sárkány flotta, sok nehéz hajóval.
Harcra minden ember, bár semmi esélyünk,
Ne mondja a sárkány, megfutunk, mert félünk.

Ekkor a habokban egy nagy delfin csapat
Játszadozva szökell, s ím, feljűk halad.
Amint közel érnek, látszik, hogy emberek,
Hajuk aranyszűke, halemberek sereg.

Testűk is pikkelyes, lábuk helyén uszony,
Ujjai között hártya, két kezűben szurony.
Arany Sárkány hajót körbe veszik rögvest,
Készűlnek a harcra, vidáman, örömeűt.

Csapatából bátran, aki előre áll,
Bajszos és szakállas, a halemberek király.
'Kik vagytok holdlakók? Ellenség vagy barát,
Kik úgy hasítjátok a holdtenger borát?

Látom, zászlótokon türkiz s piros ragyog,
Mondom, e szűneknek én is híve vagyok.
'Sándor vagyok – mondta Sándor a korlától,
Nem félek én, hidd el, semmilyen csatától

Réka Sándort gyorsan félre lökögette,
A szűlő szerepét önmagához vette:
'Arpaxad s Araxad urának leánya
Áll itt teelűtted, halak nagy király.

Biccentett a király bozontos fejével,
Majd hátrébb húzódott számos seregével:
'Menjetek a partra, a Látó-fok felé,
Seregem hajótok a partig követé.

Elesett Parázswár, a Pörös toronnyal,
Fekete boszorkány úr ott borzalommal.
Emberek flottáját megverte a sárkány,
Vihar-óceánján már úr a boszorkány.

Nagy csata volt ottan, mi is segítettünk,
De erőt a szörnyön, sajnos nem vehettünk,
Hanem most sebesen fussatok a partra –,
Halkirály hangosan e szókat hadarta.

Eveztek a partra, Baremux várába,
Behatolt a sárkány a kéklő párába.
Kikötnek a parton, lett nagy riadalom,
Üldözte őket a tengeri hatalom.

A halember király rövid csatát vívott,
Nem hiányzott bizony a hős, bátor szív ott,
Hanem a sokaság félre, elsöpörte,
Hamarost a sárkány Baremuxot lőtte.

Viduber kapitány Baremux nemese,
Baremuxi király lányának kedvese,
A városi sereg ezért ellenállott,
Nagy sárkány flottának gyorsan visszavágott.

’El kell innen mennünk – szolt a királyleány,
E város védelme gyengécske és silány,
Gyorsan kipakolni a hajóból mindent! –,
S önmaga a partra ügyesen kiszökkent.

Most kiderült bizony, a vélt gályarabok
Nem rab evezősök, hanem épp harcosok!
De miért tettek úgy, mint ahogyan tettek?
E ravasz tervükkel valakit átverték?

Bibircsók s Viduber az ötven harcossal
Partra rakodtanak, földig lógó orral.
Harcra keltek volna, de Réka királylány
Azt mondotta nekik, erősebb a sárkány.

Hatan, nyolcan, tízen egy ládát cipeltek,
Amikor sebtében hosszú útra keltek.
Aranyföldség felé menetelt a sereg,
Felettük gomolygó fekete fellegek.

Magára maradt a szép Arany Sárkány,
Elbújt a hajók közt, mint egy szelíd bárány.
Várta, visszajönnek érte a hajósok,
Lesz még szolgálata, úgy képzeljük, jó sok.

'Királylány, követlek, de azt mondd meg nekem,
Mert nem értem, tudod, oly nehéz a fejem,
Miért a harcosok hűséges híveid,
Én és Duhaj meg nem. Nem szeretünk? Ne hidd!

Hová megyünk messze, ki a végtelenbe,
Ki, a városon túl, ki a négy elembe?
Azt sem tudom, Réka, Ugri macska hol van,
S miért hasonlít rád, talán árnyékból van?

'Agyad üres teknő, benne nincs semmi ész,
Milyen málé fickó ez a Sándor vitéz?
Mit képzelsz, te Sándor, Láthatatlan Partok
Ősi vadásztanyám, ott egy kastélyt tartok?

Azt képzeled, Ugri, csak amúgy ott sétált,
Amikor Barátusz arra sétafikált?
A térugrás, persze, belefér agyadba,
De abban az agyban komoly rés van hagyva!

Titkok terjengenek, rejtélyek nyüzsgönek,
Ellenségek zúgnak, varázslatok nyögnek,
De velünk van Un, Ill, s Api nagy istennő,
Ezért vállalásunk nagy szerencsét termő.

Ezért azt javaslom, fogd be a nagy szájad,
Nehogy a titkaim szerte kiabáljad,
Ugri jó helyen van, kapj fel egy nagy ládát,
Ládával hátadon taposd a Hold hátát.

VIII. ÉNEK: ÓRIÁSAMŐBA ÉS ÓRIÁSBÉKA

Aranyföld országa tágas és végtelen,
Vizet vinni oda majdnem szükségtelen,
Sok a folyó, patak, ügy, ér, csermely, forrás,
Rengeteg az eső, nagy a folyósodrás.

Vize-jó folyónál haladt a kis csapat,
Szomorún bandukolt a sötét ég alatt,
Estére fáradtan kicsiny tábort vertek,
S a folyó vizéből levest főzni mertek.

Készült az estebéd, egy tápláló leves,
Telis tele hússal, befalni érdemes.
Hirtelen az örök nagyot kiáltottak,
A folyóból mászó lényre pillantottak.

Mint egy plazmoid lény, mint egy gyökérlábú,
Mint gigász amőba, mint nagy mozgó bábú,
Csillogó plazmalény kúszott ki a partra,
Körötte a talajt savval széjjelmarta.

Felugrott mindenki, elhúzódtak tőle,
Még Réka leány is elfutott előle,
'Hozzátok a ládám, a varázsdobozom,
Abban minden kincsem, el nem tékozolom.

Meneküljünk hamar e dagadt szörny elől,
Ha nem menekülünk, mindnyájunkat megöl!
Az amőbababú a kondérhoz mászott,
Állábát kinyújtva nagyot lakomázott.

Megette az ételt, most éhen maradok,
Nem köszöni meg most, amit néki adok!
Sándor így dühöngött, azzal egy kötömböt
A plazmához vágott, hogy az csak úgy döngött.

Meglepődött a lény, aztán megsértődött,
Dagadtas testével a vízhez lődörgött,
Belefolyt a vízbe, lassan alámerült,
Dühöngő Sándortól gyáván elmenekült.

Réka azt közölte: - Ez most jól sikerült,
Mivel a lusta szörny a vízben elmerült,
Máskor hallgass szómra, azt tedd, amit mondok,
Nehogy ránk szálljanak ezrével a gondok.

Sajtot és kenyeret, egy keveset, ettek,
Majd egész éjszaka tovább meneteltek,
Aranyföld országa teli van rejtéllyel,
Ezer titkot rejt a titokzatos éjjel.

Pálmabokros tájon mentek az éjjelen,
Fenn a Föld ragyogott, s fénylett a végtelen.
Magas fákhöz értek, erdőbe jutottak,
Csapatuk tagjai egymáshoz húzódtak.

Csend volt az erdőben, félelmetes csend volt.
Valaki a csendben morrangatva horkolt.
Sándor előre ment, ki horkol, megnézi,
Ezt a feladatot rögvest elintézi.

Egy hatalmas béka, avagy olyasféle,
Az horkolt az úton, semmitől nem félve.
Sándor megpiszkálta a kunyhónyi békát:
Ugorj innen arrább, ne ijesztgesd Rékát!

Felébredt a béka: - Brek, brek, most bekaplak,
Megcsócsállak, aztán a gyomromnak adlak!
Kivetette nyelvét, volt vagy hét méteres,
Elől széles lapát, mely inas és eres.

Hanem Kovács Sándort nem holdasszony szülte,
Ügyesen a békát félig megkerülte,
Kezéről a nyelvet szépen lefejtette,
S a béka lábához csomózta, tekerte.

’Brek, brek – szólta a béka, - kegyelem, kegyelem,
Engedd el a nyelvem, félre húz a fejem,
Mi lesz most énvelem, hogyan fogok enni,
Bő táplálékomat a szájamba venni?

Egy jókora csomót tett a békanyelvre:
’Na, most brekegi, koma, ezt tettem kedvedre,
Akár egy hétig is brekeghetsz zajosan,
Ugorj a bozótba, brekegi bánatosan!

Ily iszonyú erős ez a Sándor gyerek,
Mivel, hogy földlakó, a feje is kerek,
Mondották a hölgyek, s Duhaj is bólintott,
S egy boros tömlőből jó nagyot kortyintott.

’Igyál egy kortyintást! – nyújtotta a tömlőt,
S a jó bor Sándornak gigájába ömlött,
Meghúzta a tömlőt, alig maradt benne,
Ami egy nyeletre talán elég lenne.

Ott hagyták a békát, majd el lesz valahogy,
Kicsusszan a nyelve, ha Rá, a Nap ragyog,
Haladtak előre a sejtelmes erdőn,
Hol langyos szellő kelt, fel, s le járt, tekergőn.

Páfrányfák lágy lombja csendesen susogott,
Pálmabokrok ága halk szélben búsongott,
Pálmabokor fáknak aljában haladtak,
Nem rezdült zöreje a kicsiny csapatnak.

Talán kinn az úrben úrhajó száguldott,
Ott volt, vagy nem volt ott, hajtóműve zúgott?
E fontos kérdésre ki tud válaszolni,
Négy milliárd évvel könnyen játszadoxni?

IX. ÉNEK: ÚT ARANYFÖLDÖN

Réka királyleány vezette csapatát,
Pálmabokros tájon át vezette hadát,
Sötét páfrányfák és zsurlóbokrok között
Egyenesen mentek, Réka nem körözött.

Éjszaka vonultak, sebesen haladva,
Vándorolt a csapat, a tért hátul hagyva,
A múlt a tegnapnak fényes valósága,
A jövő az Egek kegyelmes jósága.

Sándor megkérdezte: - Hová megyünk, Réka?
Merre őrlődik fel erőnk maradéka?
Miért menekülünk egyre vadabb tájra,
Erdős és mocsaras, vizenyős lapályra?

'Azért menekülünk – mondotta szép Réka,
Te túlzottan eszes, szívem apróléka,
Mivel, hogy kergetnek, követnek bennünket,
El akarják venni gazul mindenünket.

Aztán bérgyilkosok követik nyomunkat,
Meg akarják ölni kedves mindnyájunkat,
Némelyek közülük alakváltó formák,
Lehetnek állatok, bokrok, cserjék vagy fák!

'Ugyan, honnan tudod, hogy követnek minket,
Amikor nem messze vetül a tekintet?
'No, te gyapjúagyú, erre nincsen válasz,
Akkor sem, ha mint kő, a folyóba mállasz.

Nem kell mindent tudnod, mit, s hogyan csinállok,
Elég legyen annyi, hogy talpamon állok,
Van tíz kulcs, tíz fém ujj, mik aranyból vannak,
Ezt kell megszerezni, kit szeretek, annak!

Te ostoba szolga, te oktondi legény,
Kinek agya gyűszű, vagy talaj, televény,
Ne szólj abba bele, mit akarok tenni,
Esetleg a tuskó fejedet levenni!

Sándor csak mormogott, dörmögött magában,
Milyen tűzvihar ég ebben a szép lányban,
Én aztán nem szólok hozzá egy sóhajt sem,
Még a végén aztán a nyakamba veszem!

Hanem ki a csuda, akit szeret Réka,
Éppen neki mondta, szívem apróléka,
Biztosan egy herceg, akit még nem ismer,
Szólni vagy kérdezni nem is tud, nem is mer.

Tábort vertek este, színezüst Föld jött föl,
Tündöklött az égen, csillámolt a ködtől,
Földünk fenn világolt, ezüst, kék, zöld fényt szórt,
Holdunk világára Föld szórt a fényport.

Sándor álldogálva nézelődik széjjel,
Milyen csodálatos a tündöklő éjjel,
Amikor hirtelen egy lány elé termett,
Akitől jó Sándor teljesen ledermedt.

Sándor éjjel őrt állt, vigyázta a rendet,
Amikor a ködből egy lány mellé termett,
Réka volt az maga, csak egy csókot akart,
Amit Sándorunktól könnyedén kikapart.

Réka királyleány csókot nyom Sándorra,
Szegény fiúnak a szájára, s az orra,
Szerelmes a leány Sándor irányában,
Csak a vak nem látja, Sándor van vágyában.

Ám amikor Sándor lélegzethez jutott,
Szemével a szép lány szemében kutatott:
'Te vagy a kis Ugri, a sokszemű macska?
'Mind a pesti legény, mint te, mafla, csacska?

'Te varázsló lány vagy, továbbá királylány,
Akit, úgy gondolom, megölne a sárkány,
Megmondanád nekem, mit keresek ebben
A sejtelmes, titkos, varázs történetben?

'Nem véletlen vagy itt, téridő alagút
Nyúlt át világodba, nyitottunk egy kaput,
Melyen átjöhetnél itteni világra,
Ahol nagy a szükség észre, bátorságra!

Van egy csodás kard is, Kalandúr a neve,
Szikrázik és lángol, égető a heve,
Mégfogni nem tudják tüzes markolatját,
Senki nem viseli a kardoknak atyját.

Szimurgok hegyében lángol a csodakard,
Jósolták, tiéd lesz, csak megfogni akard,
Fekete Boszorkány falát átvághatod,
Legyőzzük a szörnyet, ha te is akarod!

Tengeri Testvérség hegymagas tornyában
Nagy tudósok laknak, fenn a magas várban,
Csillagokból jöttek segíteni nekünk,
A pártunkat fogták, törődnek mivelünk.

Van egy kis korongom, tíz bemélyedéssel,
Mibe tíz ujj illik; ha tizedet bevéselek,
Kapsz egy napkorongot, mi szór villámokat,
Melyek szétzúzhatnak egész világokat.

Tíz arany ujjakat a Toronyban tartják,
Ezért kell elérnünk a túltenger partját,
Álom-mocsár mellett megkapjuk, mi vágyunk,
Gaz Boszorkány ellen lesz hadiszerszámunk.

Ha ez nem sikerül, legyőz a Boszorkány,
Sok a kisboszorkány, és pikkelyes sárkány,
Emberi nemünknek eljön nehéz vége,
Vagy rabszolgák leszünk, sárkányok kedvére!

'Ez bíz nehéz dolog – Sándor ezt morogta,
S mintegy véletlenül Réka vállát fogta,
Szájára csókot nyom, összeölelkeztek,
S szerelem tengerén messzire eveztek.

X. ÉNEK: KALANDÚR

Aranyföld s Kráterföld határa sziklabérc,
Ez a Szimurg-hegység, lakja tíz faj lidérc,
Legfőképp szimurgok, szárnyas oroszlánok,
Négylábú madarak, sasfejú titánok.

Haladott a csapat, egy erdőbe értek,
Itt nem hallatszottak az emberi léptek,
Olyan sűrű csend ült, hogy az már gyanús volt,
Susogó erdőben árnyékos csend honolt.

Egy zöld pálmabokor vonaglani kezdett,
Ágai mozogtak, száz levele rezgett,
Hipp-hopp, egy pillanat, emberré változott,
Kezében kés és kard, és Rékára rontott.

Ám, de Sándor keze villámgyorsan mozgott,
Ökle, mint a villám, ezer csapást osztott.
Vigyázat, metamorf! – sikította Réka,
Sándorunk szívének édes apróléka.

Csak egy pillanat volt, s fogoly a metamorf,
Kinek a formája változóan amorf,
Vonaglik, tekereg, ám nem menekülhet,
Nagy dühében akár hidegre kékülhet.

Egyszer csak előtűnt metamorfunk képe,
Aszalt, sápadt sajt arc tűnt Sándor elébe,
Nyakigláb termetű pálcika lényt látott,
Aki igen nyúzott, s megtört arcot vágott.

Nyakában rubinkő, piroslott, mint a vér.
'Minek ez tenéked, mondd, metamorf fivér?
Letépte a láncot és zsebébe rakta,
Visított az amorf, szegény istenadta.

'Elvetted a lelkem, alakváltoztatóm,
Rubinkövem nélkül át nem változhatom,
Add vissza a követ, és hű szolgád leszek,
Rubinkövem nélkül, tudd meg, én elveszek!

'Nesze, itt a köved, aztán betartsd szavad,
Remélem, a szádból nem ömlik a maszat!
Ne add oda neki! – Réka kiáltotta,
De a kiáltását Sándor nem hallotta.

A metamorf megnyúlt, gyorsan átváltozott,
Elszökött messzire, aztán visszakozott.
Köszönöm, jó uram, rendelkezéssel velem,
S nem találsz majd foltot az én hűségemen.

'Ki küldött ellenünk? – Réka fojtón nézett,
Szép szemével vágott, s bűvösen igézett.
'Gonosz boszorkányság, ő küldött ellened,
Legyőzött engemet, s ölni kötelezett!

De ti kövem révén szavamat vettétek,
S a metamorf szavát ti jól becsültétek,
Hűségem nálatok, követlek bennetek,
Ahra az én nevem, szívem most veletek.

Duhaj előlépett: - Ahra, gyere velem,
Megemlékszik rólunk majd a történelem,
Én, a törpe, te meg Ahra, támogatjuk,
Sándornak szándékát erővel áthatjuk.

Ebben megegyeztek, majd haladtak tovább,
Vadabb lett a környék, riasztóbb, mostohább,
Elmaradt az erdő, s egy vad tájra értek,
Nehezült a sok láb, lassultak a léptek.

Felfelé haladtak, hol a csúcsok között
Ónszínű fellegek terjengtek, s nagy ködök.
Sokat erőlködve nagy síkra jutottak,
Melyen sziklatömbök, s kisebb kövek voltak.

Nagy fennsík közepén Dúl-Men emelkedett,
Fölötte egy szép kard kék fényben remegett,
Búgott, rezgett, ingott, vibrált körben a tér,
Villám sújtott arra, aki hozzája ér.

Kő Dúl-Ment őrizte nyolc szárnyas oroszlán,
Sasfejű, sörényes, négy mancsos nagy titán,
Szimurgok álltak őrt, rubin szemük izzott,
Lángolt piros szemük, igézett és kínozott.

Réka azt mondotta: - Kalandúr forog ott,
Nagy Dúl-Men kő felett villogó kard forog,
Aki azt megfogja markolatnál fogva,
A Hold ura lehet, esetleg morogva.

Indulj, Sándor vitéz, hozd ide a kardot,
Ne vágj ilyen buta, kételkedő arcot,
Fogd meg markolatját, azután meglátjuk,
Igaz-e jósaink jóslata, no, lássuk!

Sándor Kalandurat keményen elkapta,
Nagy Dúl-Men sziklából gyorsan kiragadta!
Megrendült a talaj, a szimurgok szárnya
Megrebbent, s a szemük Sándort tisztán látja.

Viheted a kardot! – szimurgok vezére
Ezt mondotta halkan, s áldást mond kezére,
Sándorra áldást mond, kezére áldást mond,
Kalandúr védnöke lesz e földi bolond!

Réka királyleány hívatta jó Sándort,
Kedves pesti fiút, szegény földi vándort.
'Látom, Kalandurat magadhoz ragadtad,
Most mit csinálsz vele, hogy kezvedbe kaptad?

'Édes Réka leány, lásd szolgálatodba
Atdam én magamat, szándékomnál fogva,
Rendelkezz énvelem, ajkamon a csókod,
Ajkam ontja reád a virágos bókot.

Réka körül nézett: Rákel és a Sára,
S még lány, tizenkettő, vár minden szavára,
Viduber parancsnok és Bibircsók hajós
Ugrik intésére, ám a jövő baljós!

Kalandúr dalolgat, vibrál a pengéje,
Tüzet szikráz, mint a Hold csillagos éje,
Sándor tokba rakja, ölti derekára,
Erős, bőr kardszíjjal övezi magára.

'Haladjunk, haladjunk a Szimurg-hegy felé,
Kicsi csapatunkat a köd átölelé.
Mondogatta Réka, előre haladva,
Sziklás hegyoldálnak hangját visszaadva.

XI. ÉNEK: A HIDAS

Magas, szürke sziklák nyúltak fel az égbe,
Meddig a szem látott, folyton egyvégtébe,
Ez a Szimurg-hegység, szimurgok hazája,
Szárnyas oroszlánok kietlen, vad tája.

Emerre Aranyföld húzódik jó messze,
Erre van Aranyföld, messze délkeletre,
Kék Vihar-óceán meg nyugatra fekszik,
Boszorkány karmából e táj nem menekszik.

Keletre Kráterföld éles, sziklás tája,
Messzi földre terjed, melynek nincs határa,
Köríves sánchegek, éles sziklabércek,
Kövek erezetén csillagnak az ércsek.

Bő Vize-jó folyó errefelé ered,
Vizén az átkelést megtenni nem mered,
Tombolva áramlik, őrzöngve zúg árja,
Mindent elsodor a sebes rohanása.

Rönkfából széles híd ível át a vízen,
Jó út a túlpartra e hídon át viszen.
Amikor az ember által akar kelni,
Túlpartra e hídon szükséges átmenni.

Réka kis csapata odaért a partra,
Némelyikük lábát a szikla kimarta.
Kedves én társaim kicsit megpihenünk,
Majd a habzó vízen könnyedén átkelünk.

Ekkor a túlparton mozgolódás látszik,
Lelőgó zöld indák mögött árnyék játszik.
Réka megálljt intett: - Ki van a túlparton?
Jöjjön ide élém, láthassam a marton.

'Én vagyok a Hidas! A bajsom hatalmas,
Én őrzöm a hidat, én, a diadalmas!
Gyere ide szolgám! – s egy róka jó elő,
Feje, háta vörös, tűzpirost lövellő.

Aki a Vize-jón szeretne átkelni,
Kráterföldre gyorsan, sürgősen átmenni,
Annak, Hidas úrnak elébe kell állni,
Majd a Hidas eszén rögvest túl kell járni.

A Róka, a vörös, a Hidas szolgálja,
Nagyban fészkelődik, s nagyot rikkant szája:
'Három kérdés a tét, ha nem válaszoltok,
Átkelés ügyében jobb, ha nem is szóltok!

Jönnek a kérdések, ti gondolkodjatok,
Hogy találó legyen sok gondolatotok,
Ha egy kérdésünkre rossz lesz a felelet,
Átkelni a hídon, sajnáljuk, nem lehet

Sötét, bársony mezőn gyémántos nyáj legel,
A gyémántos nyájra arany pásztor ügyel.
Gyűl a nyáj, gyűl a nyáj, míg terül az álom,
Mikor feljő a Nap, sehol sem találom.

Réka egyik ujját a szájára rakja,
Mélyen gondolkodik, feszült az alakja.
Viduber, a vezér, Bibircsók, s a lányok,
Meg az ötven harcos tanácstalan áll ott.

Felkiáltott Sándor: - Hold és a csillagok,
A Hold arany pásztor, a nyáj csillagmagok,
Ez a helyes válasz, - s átnéz a túlpartra,
Hol a Hidas bólint, s a pontot megadta.

Azt mondja a Róka: - Ez csak véletlen volt,
Az a langaléta most helyesen dalolt,
De sosem jöttök rá erre a rejtvényre,
Sötétben matatva nem juthattok fényre.

Gyöngyszekér csillogón kormos, tág mezőben,
Végtelen tereken időtlenül vágat,
Lovait nem látni, csupán elmenőben,
A derengő fényben patavert szikrákat.

'Ez meg mi a fene? – kérdi a királylány,
Összeszövetkezett ellenünk az ármány?
Csapata tagjai csak találgatának,
Ahelyett, hogy biztos, s jó választ adának.

'A Göncöl-szekér az, ez az én válaszom,
És az én válaszom mindig tiszta haszon!
Így kiáltott Sándor, s a Hidas bólintott:
'Az átkelő csapat szólója jól szólt!

Előjött a Róka: - Már megint jót mondtál,
Nagy Hidas uramnak nagyot szónokoltál,
Most jön a harmadik titokzatos rejtvény,
Ha nem jó a válasz, az átkelés ejtvén.

Kerek élet fája, szép tizenkét ága,
Szép tizenkét ágán ötvenkét virága,
Ötvenkét virágán hét gyöngy levelecske,
Hét gyöngy levelecskén huszonnégy erecske.

Réka fogta fejét: - Nehéz ez a kérdés,
Egy holdhercegnőnek egyenesen sértés,
Bűvös számok között mi rejti a nyulat,
Honnan jó a válasz, részemről ámulat!

Könnyű a megfejtés! – Sándor szónokola,
Év, hónapok, hetek – mondja az iskola,
Napok és az órák! Ez a jó válaszum,
Hidas úr, s te Róka, válaszom átadom!

Ez a kérdés a Föld szemszögéből nézve
Lett az átkelőknak gondosan kimérve.
Minden holdlakónak nagy lenne a gondja,
Ha választ keresne! – a Hidas ezt mondja.

Lehetetlen választ adni e kérdésre
Annak a részéről, ki a Holdon élne,
Ám, aki a Földet kis ideig lakja,
Nehéz kérdésünkre választát jól adja.

Kedves Hidas uram! A választ megadtuk,
Három kérdésedre helyes választ adtunk,
Kérlek, szabály szerint, engedd át csapatom,
Mondotta szép Réka – Jó legyen e napom!

Valóban így igaz, jó volt a megfejtés!
Körülményeire szálljon a felejtés.
Róka, intézkedjél, a csapat keljen át!
Kis csapatunk átkelt, s a Hidas szalutált.

Így mennek a Holdon a rejtélyes dolgok,
Beszélnek a rókák, álcázott koboldok,
A Hidas búcsút int, jó utat kívánva,
Tovább ment a csapat, egy sem maradt állva.

XII. ÉNEK: EZÜSTTÖRPÉK ÉS ÓRIASHANGYÁK

Kráterkontinensen sorjáznak a sáncok,
Szimurg-hegy utáni újabb hegységláncok,
Többnyire körforma éles sziklabércek,
Melyeken csillognak a telérfém ércek.

’Fekete Boszorkány jutott hatalomra,
Odalett csatába az emberi flotta,
Hanem a Kalandúr most már mi birtokunk,
Rettegésre ezért nincsen semmi okunk.

Ha a Napkorongot magunkénak tudjuk,
Sárkánytól nem félünk, bárhova visz útjuk,
Megütközünk velük, és legyőzzük őket,
Visszahozzuk megint a békés időket.

Ezt mondotta Réka csendesen Sándornak,
Kinek gőze sem volt, mit hoz majd a holnap,
Örült, hogy szolgálhat, ehet, ihat, alhat,
Vannak barátai, nem kér ő hatalmat.

Néhány kráterhegység elmaradt mögöttük,
Mikor új hegy fala tornyosul előttük,
Fekete, mély barlang szája ásítózott,
S a barlang szájában valaki motozott.

’Ott egy ezüst törpe, ők ezüstmányászok,
Királylány, szívesen a törphöz felmászok –,
Sándor közbevágott Duhaj mondatába –
Felmászok a törphöz, rögtön, egyvágta!

'Mindenki velem jön – Réka ezt mondotta,
S Sándorra szemének szikráit ontotta:
'Ne ugrálj testőröm, várj a parancsomra,
Vagy jól képen váglak, nagy indulatomra!

Edus, a törpéknek nemes nagykirálya,
Akinék a népe száz vájatot vája,
Lejött Réka elé, és meghívta őket,
Egy jó vacsorára, szegény éhezőket.

Nagy királyi terem végét alig látja
Vaksi Sándor testőr, bár ég ezer fáklya.
Edus, ezüst törpe, ül az asztalfőre,
S vele szemközt Réka, a szabadság őre.

Nagy sült hús szeletek, áfonya lekvárral,
Főtt hús torma ízzel, méhpempős nektárral,
Sajtok, sütemények, pörköltök, kenyerek,
Mindet üdvözlík a tapsoló tenyerek.

Gazdag a lakoma, csak Sándor nem érti,
Mikor Edus király csendesén megkérdi:
'Réka hercegleány balján a vőlegény?
'Ő ül Réka balján, de ő testőr, szegény.

'Hol az a vőlegény? – kiáltotta Réka,
Halom hús előtte, s kenyérből egy véka?
Edus király uram, igaz szívvel mondom,
Ő Kalandúr ura, ő az én bolondom!

Eddig nem is tudtam, hogy vőlegény lenne.
Bár innen az utunk az oltárhoz menne,
De végső szavait halkán, súgva mondta,
Miközben ujjait Sándoréba fonta.

'Réka kisasszonyka ül a harcos jobbján,
Harcosa balra ül, ki segít éhkoppján,
Azt hittem, jegyesek, belátom, tévedtem,
Bonyolult etikett csapdájába estem.

Ezüst törpék ura, Edus, a bőkezű,
Haja is ezüstös és ezüstös szemű,
Gavallér nagykirály, itatta, etette
Réka kis csapatát, majd le is fektette.

Reggel kipihenve, s degeszre lakottan,
Ahra is útra kelt, alakot váltottan,
Búcsúztak Edustól, hosszú útra kelvén,
Haladtak az úton, herceg Réka tervén.

Amint zsúrlóbokrok sűrűjébe értek,
Lett ott Kék Hangyákból iszonyú temérdek.
Zsúrlóbokros tájon, - ki gondolta volna –,
Kék Hangyák serege vonult bandukolva.

Négy-öt láb egy hangya, tán másfél méternyi,
Termetes harcosok, számuk végtelennyi,
Dühödten vonultak öldöklő csatába,
S ezrével pusztulnak cél nélkül, hiába.

Vas Hangyák serege a gonosz ellenség,
Nincsen a számukra semmiféle mentség,
Kék Hangyák elsöprik Vas Hangyák hadait,
Ledöntik Vasváros jól épült falait.

Távol, egy kráternél, Vas Hangya seregek,
Szürkésfehér sávban, mint komor fellegek,
Velük szemben kékek, Kék Hangya tömegek,
Tolongva vonulnak, s rendülnek a hegyek.

Réka középre áll: - Szólnék az úrnőkkel,
Hősi harcosokkal, halálba menőkkel!
Két királynő jövel, egyik kék, másik vas,
Egyik kéklő arcú, míg a másik hamvas.

'Kedves én néném, miért haragszotok,
Miért lengenek a vasfejszék és botok?
Ezt kérdezte Réka a két királynőtől,
Két acsarkodótól, a két dühöngőtől.

'Én nem is haragszom, csak ő kék, s nem fehér!
'Én sem vagyok mérges, kékem vele felér!
'No, ha ez a helyzet, királyi asszonyok,
Béküljete most ki, fejetek nem konok.

'Két nemes királynő! Ha úgy gondoljátok,
Hozzám csatlakoztok, s szavatok álljátok,
Vélem jöttök hadba, vagy az ellenséggel?
Győzünk majd a harcban hangya segítséggel!

Kék Hangyák seregi a mezőt elhagyják,
Lassan elvonulnak a fehér Vas Hangyák,
Két nagy királynőjük Rékának ígéri,
Csapatokkal jönnek, ha majd Réka kéri.

XIII. ÉNEK: IDŐKAPU

Széles síkság terjed előttük párában,
Messze látni rajta égalj határában,
Zúzmófák zöld színe elvész a távolban,
Amerre a Kapu, a Kapu ahol van.

Nagy Kapu őrzője két skorpió vitéz,
Két tűzkarú fiú, ki mindig tetre kész,
Ők őrzik a Kaput, melyen át kell menni,
Ki a Vulkánföldre akar menetelni.

Két jó nagy skorpió harminc lábnyi magas,
Farkán méregtővis, szája négy agyaras,
Igazság Kapuját őrzik a skorpiók,
Villámgyors harcosok, mint két szörny griff-fiók.

Skorpiók városa a közelben épült,
Egy gyönyörű völgyben nagyra épült-szépült,
Ott élt a skorpiók igazságos népe,
Kik az igazt teszik mindennek elébe.

'Kik vagytok, vándorok? – a skorpió kérdé,
S az illetet durván, s nagyon mélyen sérté,
Mivel előre ront, fegyverét kivonja,
Farktővisé mérgét mindjárt rájuk ontja.

'Megáll, nagy skorpió! Nem vagyunk ellenség,
Ellensége nekünk gaz sárkány feneség,
Mért törsz ránk ádázul, farkad mért emeled?
Pedig mi szeretnénk megegyezni veled!

A skorpió szólal: - Itt egy időkapu,
Az igaz által megy, a gazból lesz hamu,
Ki nem igaz szívű, itt élte megszakad,
Remélem, köztetek csak kevés gaz akad!

A Kapu kőből van, díszíti száz fonal,
Inda, levél, virág és ívelő vonal.
Igazak Kapuja. Ki itt által megyen,
Ott találja magát a szemközti hegyen.

Réka parancsolja, csapata haladjon,
Igaz, hű szívéről bizonytságot adjon.
Atmentek a Kapun, mindenki áthaladt,
A Kapu túlfelén, lám, senki sem maradt.

Ahra, a metamorf, Bibircsók, a hajós,
Viduber kapitány bizony nem abajgós,
A tizenkét leány, Rákel és a Sára,
Által ment a Kapu másik oldalára.

Réka Sándort fogta, kezét megragadta,
S szájával e szókat csendesen hadarta:
Jer utánam, szívem, a Kapun átmegyünk,
Hogy Kaland kardoddal túloldalon legyünk.

Jött Duhaj, a törpe, majd az ötven harcos,
Aki fogadott Ahra, az álarcos.
Mindenki átjutott a Kapu hajlatán,
Aki Rékával volt a Hold őstalaján.

Süvölt a skorpió: - Gyertek városunkba,
Mert igazak vagytok, gyertek szép honunkba!
Hős skorpió király enni hív bennetek,
Néhány szót szeretne váltani veletek.

Skorpiók városa maga volt a csoda,
Nagyon szép és mives a király városa,
Magas támpillérek százával sorjáztak,
Melyeken paloták a napfényben áztak.
Nagy paloták között, az ég magasában,

Átjárók íveltek a város hasában,
Tornyok, cifra bástyák uralták a várost,
Kristály- és kőhidat láthattak fenn, számost.

Hős skorpió király, Izz-Kar köszöntését
Örömmel fogadták, amint az intését:
Ti ragyogó csapat, igaz szívű kis had,
Ha igaz maradtok, a sárkány lekushad!

Jertek asztalomhoz, hol sok az eleség,
Mít talál nektek a skorpió feleség:
Főtt bogár, sült sáska, párolt tetű, bolha,
Roston sült ászkarák, mintha bárány volna.

Hetven főnyi vendég ül udvariasan,
Leül az asztalhoz, ül igen álmosan,
Csak úgy csipegettek a bolha combjából,
Bogarak húsából, sáska oldalából.

Látom, jól laktatok, menjetek aludni!
Mondta a nagy király, s mit lehet azt tudni,
Mit tervel fejében, mit gondol javában,
Aludni siettek, nyomban, hamarjában.

Reggel Izz-Kar király egy smaragdot adott,
Melyet Réka leány rögtön elfogadott.
Hívjatok, s mi jövünk, ezzel a smaragddal,
Kivont farktövissel, és ezernyi karddal.

XIV. ÉNEK: ARANYTÖRPÉK

Magas hegy állta el a kis csapat útját,
Összerendezgették a sereg batyuját,
Abban sok élelem, mit, ha elvesztenek,
Fájó éhezéstől nagyon nyűszítenek.

Magas ez a hegység, kevés a hágója,
Szürke sziklaormát nem lakja sok gólya,
Sasok keringenek fenn, a zöldes égen,
S nyulakra vadásznak, nyilván szükségképpen.

Nem találni hágót, a bércek sötétek,
Közöttük haladni nyilvánvaló vétek,
Hegyes, éles ormok, sziklás hasadékok
Tarkítják a hegyet, és mély szakadékok.

Ez az Arany-hegység, zordon kőpaloták
Alkotják magasan a hegláncok sorát.
Benn, a hegyek mélyén színarany telérek,
Rengeteg aranyat tárol a holdkéreg.

Amint tanakodnak, kinyílik egy ajtó,
Mely kőbe van vágva, sziklát átszakajtó,
Kilép egy kis törpe az ajtón keresztül,
Száguld az ajtótól elfelé, veszettül.

Mögötte egy démon, pokolbéli fajzat,
Átfut a nyíláson, megremeg az aljzat,
Szája száz agyaras, szeme izzó rémség,
Torkában annyi tűz, mellyel süt tíz pékség.

Végünk van, nincs tovább! – Réka ezt kiáltja,
Ez itt egy daktilusz, Sátán unokája,
Meneküljön, ki tud, én csalétek leszek,
Ti fussatok széjjel, s az Isten veletek!

Sándor álmélkodik, milyen ronda féreg
E démon daktilusz, a testén kőkéreg.
'Réka, én most megyek, s elkapom a férget,
Csak, ha megengeded, teszek ennyit érted!

Izzott a daktilusz, de Sándor reá tör,
Gyorsan vadul ráront, a daktilusz ökör,
Ragadja a démont két szarvánál fogva,
Felrivall a démon, mint kutya, kaffogva.

Ám, de Sándor gyerek a démont fenyíté,
Tenyere élével fejét szelídíté,
Aztán, mert a démon még nem fogadott szót,
Többször kőhöz vágta, recsegett a bozót!

'No, te démon pajtás, szedd össze magadat,
Rusnya gyík pofáddal nyisd meg a szavadat,
Könyörögj Rékához, te gonosz himpellér,
Élted, mint egy pehely, még csak annyit sem ér!

Nagy démon, a Pokol szörnyű hatalmasa,
Megdöbbenve érzi, nyakán Sándor vasa,
Vaskeze, vasujja, érzi, itt a vége,
Kiverte a testét forró verítéke.

'Réka királyleány – nyöszörög a démon,
Ki annyira furcsa, mint némely pokémon:
Kegyelmezz éltemnek, gonosz vagyok, igaz,
De téged szeretlek, ez is egy kis vigasz.

A Gonosz, a Sátán ősi gondolatok
Zavart szüleménye, melyek máig hatók.
Réka érti a szót, kézzel int kegyesen:
Kotródjon a démon, gyorsan, el hevesen.

Ám Sándor a démont nagyon megütötte,
Mitől az lenyaklik, a halál fölötte.
'Könyörgöm, Sándor úr, kegyelmezz éltetemnek,
Dög feleségemnek, harminc gyerekemnek.

Harc van a Pokolban, ha te engem megölsz,
S a halál kapuján engem átgyömöszölsz,
Más démonok állnak megürült helyemre,
Nagy szégyen száll reám, nejemre, s fejemre.

Visszanéz a törpe, most már nem menekül,
Megnyugszik egy kissé, dús mohafűre ül,
Orcája aranyos, fején arany kalap,
Lábán arany csizma, fejére süt a Nap.

Arany törpe vagyok – meghajol kecsesen,
Réka felé mosolyt villant negédesen.
Urnán az én nevem, Irum apám neve,
Aki törpe király, és apám eleve.

Kedves Urnán uram, átmennénk a hegyen,
Arra várunk itten, jó vezetőnk legyen,
Mi e démon urat levertük egészen,
Túljuttattunk téged a halálos vészen.

Urnán törpe mondja: - Réka, én meghívlak,
Édesapám vára hozzád hű és hív lak,
Gyertek velem hozzánk, s mivélünk legyetek,
Aranytörpe várban éljetek, s egyetek.

Köszönjük, Urnan úr – mond Réka röviden,
Majd egész népének egy-két szóval izen,
Urnán édesapja, Irum király vára,
Várja őket éjjel fényes lakomára.

Irum aranytörpe kezével int: - Gyertek,
Ti fáradt vándorok, most étellel teltek.
Ezer aranytörpe jött elő a földből,
Szürke és fekete, élettelen kőből.

Fényes a lakoma, jönnek a gyümölcsök,
Lám, alig van törpe, ki hangosan szöresög,
Jön az előétel, sajtok, halak, bogyók,
Áfonyák és birsek, rendkívül jól fogyók.

Olajbogyók után aranytálon sülték,
Sült húsok, sült halak, mind frissen készültek,
Sült zsömlék, kenyerek, és forró pecsenyék,
Vajak, zsírok, krémek, s jól lakik a vendég.

Nagy a lakmározás, mikor Irum szóla:
Réka kisasszonyka folyton kit unszola?
Kinek mondja: egyél, ki az a jó herceg,
Ki úgy fal, hogy a hús még a zsírban serceg?

Ez a fickó szívem aranytartaléka,
Szerelmes a fejem, egy szerelmes véka,
Ő lenne a férjem, ha megkérné kezem,
Lenne ő belőle dicső fejedelem!

Sándor körbe nézdel: - A herceg hol lenne,
Bár néhány jó harcos mintha sült húst enne,
Réka feje véka? Ezt meg hogyan érti?
Hol van a férjjelölt, a szerencsés férfi?

Ki lesz fejedelem? – ezen morfondíroz,
Közben a tányérján húsokat szortíroz,
Befalja a sok húst, mint minden komája,
Kellemes a törpék fényes lakomája.

Békés a vacsora, Duhajjal öblöget,
Igen kellemes a törpe pálmásörbet,
Ahra és Viduber békésen iszogat,
Sándor velük iszik, nem keveset, sokat.

Te is egyél démon! – s enni ad foglyának,
Darab cupákot vet a démon pofának.
Urnan, jó barátom, mit csináljak vele,
Hisz téged üldözött ez a pokol fene.

Engedd el, jó Sándor, de azt ígérje meg,
Üvöltözésétől hegységünk nem remeg,
Nem jön ide vissza, törpéket nem üldöz,
S ünnepkor, évente, nekünk áldást küldöz.

Elfogadom uram, e feltételeket,
Mást nem is tehetek, Isten van veletek,
Alázattal mondom, szavam teljesítem,
Én, aki erőmet Pokolból mérítem.

A démon daktilusz kóstolót is kapott,
Aztán maga után záptojás bűzt hagyott.
Vigadtak még egy sort, majd aludni tértek,
Mind az aranytörpék, s velük a vendégek.

XV. ÉNEK: GYÍKFALVA

Hegyek alatt járva, tucát alagutat,
Hol a törpék népe arany után kutat,
Megismert a csapat, s kilépett egy ajtón,
Mít a törpe csinált, sziklát átszakajtón.

Urnan, Irum, s mások itt elbúcsúznak,
Réka seregének utat mutatának,
Délre Déli-tenger, északra Vulkánföld,
S arra Gekkfófalva, hol a fű mérgeszöld.

Gekkfófalva felé menetelt a kis had.
Réka szólt: - Sándorom, szemedet kinyissad,
Veszélyes e környék, gyíkokkal van tele,
Büdös a száurusz bűzös lehelete.

Amint mendegéltek, roppant szikla mögül
Nagy gyík ugrik elő, mindenki megkövül.
Sándor Kalandúrral előre szökkene,
Kalandúrtól mindjárt lehull a gyík feje.

'Állj! Állj! Ne bántsд vitéz! Ez egy jó gyík, kérlek,
Hátára pattanva téged is beérlek,
Oly sebesen szalad, bár igen rondácska
Ez a foggal teli, százfogas pofácska.

Aki szól, gyíkember, pikkelyes a feje,
Gyíkként éli éltét, s gyík lehet a neje,
Tojásból született, ám nagy gyík a lova,
Amely jókat szökken, most nem megy sehova.

Két lábú a nagy gyík, tele pikkelyekkel,
S harcban szerzett friss és jó régi hegekkel,
Mint dinoszaurusz, olyan ez a fajzat,
Pikkelyek borítják, nem szőrzet és hajzat.

'Szikur, alázattal, szolgálatotokra,
Kik ide jöttetek, a gekkó birtokra,
Gyíkemberek lakják messze e földeket,
Engedjétek, menjek utazva veletek.

Felugrott lovára, a ragadozóra,
Amely igen makacs, nem hallgat a szóra,
Szikur nagy nehezen fékezi állatát,
S vezeti előre Réka kis csapatát.

Gekkófalva fura, sok háza kasszerű,
Ilyen ez a város, nagy és széles terű,
Hemzsegnek a gyíkok, sok pikkelyük csillog,
Szájuk igen széles, szempillájuk pillog.

Itt nincsen királyság, öt asszony parancsol,
Aki gyíkszáján át sziszeg, szöszög, raccsol,
Ők az öt gyíkanya, kik igen kedvesek,
Mértéktartó szemmel nem is fertelmesek.

Szép tizenöt lánnyal külön elvonultak,
Gyíkország szokási roppant bonyolultak,
Férfiakkal a nők nem is foglalkoznak,
A nemek Gyíkföldön külön találkoznak.

Sándor szól Szikurhoz: - Látom, sok a lovas,
E lovak szilajok, nincs rajtuk patkóvas,
Nincsenek patkolva, ezért olyan vadak,
Vad lóval harcolnak a gyíkember hadak.

Vennék néhány gyíkot, sauruszt, jó nagyot,
Melyet a te néped részünkre meghagyott,
Duhaj, Ahra, és ti, nyergeljünk át gyíkra,
Nemes gyíkok hátán szálljunk harci síkra.

Szikur felszerelte az egész sereget,
Amiért hálából Sándorral mehetett:
'Csapj kezembe Szikur, legyél a barátom,
Baráti gesztusod, meglásd, meghálálom!

Éjjel gyíksört ittak, Ahra vígan lejtett,
Száz alakot váltott, felvett és elejtett,
Szép gyíklányok szíve őerte dobogott,
Sok csinos gyíkleány véle táncot ropott.

Nagy volt a multság, lángoltak a fáklyák,
Ám surran egy hírnök, sokan nem is látják:
'Bekur vagyok, uram, sárkányok jövelnek,
Ámbár seregüket nem mondom közelnek.

'Mekkora a sereg? – kérdi Szikur halkan.
'Seregükben mintegy kétezer sárkány van,
Hadoszlopuk megállt Skorpió Kapunál,
Nem mer elhaladni a kapus falunál.

'Azt mondanám, Sándor, indulni kellene,
Nehogy ide érjen a vad sárkány fene,
Ötven gyíkharcossal segítem harcotok,
Mitől derüljön föl egy kissé arcotok!

Az öt gyíkasszony szól: - Szerencse veletek,
Szikur, Bekur, Tabur nektek segítenek,
Réka, Rákel, Sára, és ti leány sereg,
Véljük, közületek senki nem kesereg.

Búcsúznak tőletek, gyorsan induljatok,
Sebesen északra bizton haladjatok,
Ikerváros messze, tenger mellett terül,
Hol rengeteg hajó langyos vízbe merül.

Sándor előcsörtet gyíklóvas hadával,
Hatalmas lovakon száz jó harcosával,
Sándor mellett Szikur, pikkely sisakjával:
'Lányok, gyertek ide! – s a had tova szárnyal.

Szaurusz lovakon Sándorék vágatnak,
Dübörög a kis had, pusztába haladnak,
Bizony menekülnek sárkányok hadától,
Fekete Boszorkány gyilkos csapatától.

XVI. ÉNEK: IKERVÁROS

Ikerváros falán őrség áll, mely erős,
Óvatos, kiképzett, s erősen figyelős,
Egyik harcos kiált: - Távolban porfelleg,
Napfénytől csillannak a páncélos mellek.

Komoly erők védik Ikerváros táját,
Nagy a hadserege, mely védi országát.
Teper, a parancsnok, a távolba mered:
Kapus, a nagy hidat gyorsan letekered!

Réka közeledik kicsiny csapatával,
Dinó sárkányokon lovagló hadával,
Oly gyorsan száguldott kicsiny kis serege,
Mint az ég viharló, száguldó fellege.

Teper, a parancsnok, áll fenn a falakon,
Szikur gyors csapata már benn van a lakon,
Még sincs összecsapás, mert Teper jól látja,
Szikur a bejövő, ki igaz barátja.

'Gyertek, Szikur, gyertek, vendégeim vagytok,
Ételt asztalomnál semmit meg nem hagytok.
'Üdv, Teper, népednek, Ikervárosodnak,
Köszönjük az ételt, úri jószágodnak.

Belovagolt Réka Iker városába,
Majd lepihent egy jó fogadószobába,
Oda hívta Rákelt, Sárát és Ilondát,
Tillát, Titanillát, s a gyönyörű Rhondát.

Bement szobájába a szépséges Mese,
Véle tartott rögtön a csinos Temese,
Piroska és Priszka, Priszcilla és Cilla,
Amada, a tudós, s a varázsló Lilla.

Miről beszélgettek? Titkos varázslásról,
Sötét pusztítókról, a gonosz sárkányról,
Ám a nagy királynő, Illa értük jöve,
Kezében szent jogar, rajt az ország köve.

'Illa vagyok, Réka, unokatestvéred,
Húsodból a húsod, véredből a véred,
Gyere palotámba, egész seregeddel,
Majd amit megkívánsz, kérlek tiéd, vedd el!

Ikerváros tornyos, pompás, dicső város,
Termékeny-tengerrel közvetlen határos,
Flottája igen jó, serege hatalmas,
Rengeteg csatában volt már diadalmas.

Pihenjete Réka, most gyűjtsetek erőt,
Azután fussatok, nem tartván pihenőt,
Vulkánföld az irány, arra a nemes cél,
Miről prófécia, jel és rege beszél.

Réka és serege megpihent Illánál,
Nagyot lakomázott a királyi háznál,
Frissen, kialudva, jó erőben keltek,
Reggel észak felé tovább meneteltek.

Míg a sereg pihent, azon közben Lilla
Kiment a városból, Rékáé a villa.
Ikerváros hada a sárkányt kereste,
Ám, de nem találta, nem látszott a beste.

Reggel elbúcsúztak, Réka elmenekült,
Hegyek, bércek orma útjuk elé került,
Réka kis serege gyorsan futott tova,
Mivel mindőjüknek dinó volt a lova.

Csodás Ikerváros eltűnt a párában,
Nagy Termékeny-tenger kéklő irányában,
Illa úrnő, s Teper elmaradt mögöttük,
Ellenséges a táj körben körülöttük.

Kemény kő a szállás, egész nap vágatás,
Nehéz gyíklóvágás, este hálaadás,
Mert egy új éjszaka után új nap jöhet,
Amiért érdemes eltűrni a követ.

Kőre kő a fekhely, kavicsos az ágyuk,
Néhány éj multával egy jó ágy a vágyuk,
Szél cserzi arcukat, eső hull fejükre,
Ólmos eső hullik a sok menekültre.

Tűzön melengetik sovány vacsorájuk,
Hideg csillagos ég ad palástot rájuk,
Kígyó, bogár, féreg mérge veszedelmes,
Esőtől ázott föld zizenyős és nedves.

Így haladgat Réka, borzongnak és fáznak,
Este forró levest kedvvel lakomáznak,
Fú a szél, eső ver, a gyíkok rohannak,
Hátukon a sereg, köszönik, jól vannak.

Mi van arra, hátul, Illa országában?
Illa kivonult már, újra, páncéljában,
Hadai keresik a sárkány sereget,
Sok a sárkány nyoma, mit homok s por temet.

Illa nem találja az üldöző hadat,
Mivel az már nem had, csak egy megvert csapat,
Skorpió emberek szétverték a sárkányt,
Nem tisztelték, bizony, a gonosz boszorkányt.

XVII. ÉNEK: A KÖTIGRIS

Kráterföld vidéke igen terjedelmes,
Békés vándoroknak nagyon veszedelmes,
Kőtigrisek lakják messze e vidéket,
Ahol alig találsz biztos menedéket.

Kráter kráter hegyén, kör téri terepek,
Ez a Körtér ország, e hegyek kerekék,
Százával, ezrével kör formák sorjáznak,
Szép tündöklő Naptól arany fényben áznak.

Fekete kőszikla nyújtózkodik messze,
E sötét sziklából élő szikla lesz-e?
Az lesz, bizony, az lesz, kőtigris születik,
Élő sziklakőből tigris vetemedik.

Bömböl a kőtigris, mint egy ló, úgy szalad,
Nagyokat szökellve a sziklákon halad,
Felrohan egy hegyre, ugrik kettőt, hármat,
Olyan izomköteg, amely el nem fárad.

Kőtigrisek földje messzire kiterjed,
E föld hegyláncait megmászni ne merjed,
Magos hegyek völgyén kőtigrisek futnak,
Éles szaglással a nyomodba jutnak.

Kőkutyák ugatnak nagy kőtigrisekre,
Kőből kelt lényekre, vad, élő kövekre,
Magas sziklatigris morog, mordul, moccan,
Bátor vadászoknak a foga megkoccan.

Rettenetes táj ez, hegyek koszorúja
Mered az ég felé, ormukat szél fújja,
Pálmabozót tenyész, sűrű rengetege
Kőtigrisek kedvelt, bujtató lakhelye.

Nagy kőtigris moccan, dühösen fúj, morog.
A bűvös kard érzi, a Kalandúr forog,
Ugrana a vadra, hasítaná ketté,
Változna a tigris megdermedt közötté.

Sándor Kalandurat erősen megfogja,
Kalandúr Sándornak rabul ejtett foglya.
Előjön a tigris, nem kicsi nokedli,
Kőállatot eszik, gyíkló nem érdekli.

Vörös és fekete csíkok futnak képén,
Hosszú, vaskos farka díszlik teste végén,
Morog, dühöng, tapos, ingerli a sereg,
Réka ujjairól kékes fényláng pereg.

Tűzbomba csapódik Réka tenyeréből,
Kirobban a szikla a tűz tengeréből,
Megúsza a tigris, a szikla széthasadt,
Túlélte a tigris a Kalandúr vasat.

Réka lány somolyog: - Nem öltem meg senkit,
Minden élet ölés csakis engem gyengít,
Én vagyok az élet védnöke, óvója,
Holdbéli életnek igaz ápolója.

Gyáva a kőtigris? Gyáva, mint egy birka,
Mivel a nagy dőrejt hallani nem bírta,
De ahol tűzbombák szállnak a szikláknak,
Ott csíkos kőtigrist nem szívesen látnak.

Ily gondokkal küzdve haladtak a tájon,
Nagyokat mulattak a kis kőkutyaon,
Egymást megkergetve, egymás farkát fogták,
Miközben játszottak, egymás étvét lopták.

Kőtigris belseje izzó magma, kőzet,
Alvilági izzás, forró kőzet főzet,
Kőtigrisek tája szörnyen veszedelmes,
És e táj a Holdon igen csak félelmes.

Őskorból maradtak fenn e földi lények,
Legősibb korokból jövő rém legények,
Védik az életet, ők maguk őskövek,
Talajba ágyazott irdatlan kőövek.

Vizek alján másznak feketés kőhalak,
Kráterkúpok között futnak a kővadak,
Kőjuhok, kőkecskék, lomha kőszarvasok,
Odafenn az égen itt nincsenek sasok.

Ilyen ez az ország, furcsa, ősi, bizarr,
Barna, száraz, füstös, mint egy barna szivar,
Kőlények világa más bolygó szülötte,
Merre Réka halad, titkok körülötte.

XVIII. ÉNEK: ŐSPÓKOK ORSZÁGA

Válságok tengere nyugaton hullámozott,
Vad hegyek csúcsain arany fény cikázott,
Erdei őspókok országában jártak,
Erősen figyeltek, pók támadást vártak.

Holdszágók, páfrányok borítják e tájat,
Zsúrlót és zúzmófát láthatsz akárhányat,
Fás és cserjés vidék, hol őspókok laknak,
Ezért nincs itt helye semmiféle vadnak.

Őspókok csúf faja méltán veszedelmes,
Testük nem kicsike, nagy és terjedelmes,
Nyolc szemmel bámulják szegény prédájukat,
Méreggel itatják át csáprágójukat.

Sándor előre megy, Ahra átváltozik,
Duhaj előre ront, gyorsan visszakozik,
Őspókot keresnek, ám de nem találnek,
Talán az őspókok néha köddé válnak?

Holdi rengetegben haladnak előre,
Nagy a veszély, tudják, egyikük sem dőre,
Kitaposott az út, mások is itt mentek,
Az bizony meglehet, pók étellé lettek.

Némely zsúrlófákról póknyál csüng, szélben leng,
Nagy sűrű erdőben a fény alig dereng,
Aki pókfonálnak ütközik, megjárja,
Alig pillanatra nyakában, ki várja!

Fönn, a fa tetején, ott kushad a nagy pók,
Mérges ragadozók, kik mindent elkapók,
Nyála a fonála, érzi rezdülését,

Zsákmány lesz legottan, látjuk érkezését.
Ahra egy póknyálat megrángat, rázogat,
Előront a nagy pók, mint egy sárkányfogat,
Ahra átváltozik, olyan, mint a póknyál,
Ha nézed, azt hiszed, Ahra is pókfonál.

Alá ront a nagy pók, étvét nem találja,
Nyolc lábán téblábol, várja őt a fája.
Ahra keze kinyúl, pókhálót vet rája,
Lám, így esett foglyul a pókok királya.

Lett erre haddelhadd, nagy pókok támadtak,
Csáprágójuk csattog, ám de nem haladtak,
Réka emberei lándzsát szegezének,
Elhalkul azonnal a pók harci ének.

Kemény csata tört ki, a pókok hullottak,
Tornyosulni kezdtek az őspók halottak,
Emberek és gyíkok keményen vagdalnak,
Aztán megörülnek a nagy diadalnak!

Sándor enmagában kemény harcot vállal,
Mellét domborítja, zord felszegett állal,
Kezében Kalandúr, kardját villogtatja,
Azt hiszi, Kalandúr a Győzelem Atyja!

Sok pók hős, vad szívvel, előre rohana,
Ez Réka hadának nehéz pillanata,
Lándzsával, dárdával köszönték a pókot,
Pókok sem szeretik a fejre mért bókot.

Volt ott olyan csata, hol a halál arat,
Megsemmisül harcban a nagy őspók csapat,
Szikur harcosai, Sándor emberei,
Jól előre törve a pókot szétveri.
Menekül a pókság, menti az irháját,
Nyüszítés tölti be a pókerdő táját.
Réka parancsolja: - Gyerünk tovább menni,
Estére szeretnék a toronynál lenni.

Zsúrlófák, zúzmófák között menetelnek,
Sok órája mennek, a percek csak telnek,
Végül a távolban, a tengernek partján,
Meglátják a tornyot, kis hajló domb alján.

Tudós Testvériség Tornya az építmény,
Zöld csempe borítja, s nincsen rajta kémény.
Tengeri Testvérnek nevezik lakóit,
Kiknek olykor látni titkos éghajóit.

Azt mondják, az a hír, itt úrhajók járnak,
Tenger a mély Űrég, honnan hajót várnak,
Ezek a Testvérek a Tejútról jöttek,
Vad Boszorkány ellen jócskán beköszöntek.

XIX. ÉNEK: TUDÓS TESTVÉRISÉG TORNYA

Magas a nagy torony, zöld csempe borítja,
Fény árad belülről, ha kapuját nyitja,
Tornya égbe vesző, hét emelet magas,
Telve van emberrel, olyan, mint a méhkas.

Válságok tengere habjai nyugaton,
Határ-tenger vize áramlik északon,
Ez a föld Vulkánföld, vulkántól veszélyes,
Éghajóktól járta, titkos és rejtélyes.

'Mi ez az éghajó? – kérdi Sándor Rékát,
Aki fejére üt, jelezve szándékát:
'Az, aki kíváncsi, hamar megöregszik,
És öreg korára túl sokat veszekszik.

Sándor gondolkodik: - Ez bizony nem válasz,
Talán választ is kapsz, ha sarkadra állasz!
'Talán az éghajó fenn, az égben repül,
Világűrben suhan, tán nem is egyedül?!

'Mit tudsz te az űrről? Talán űrhajózol,
Éghajókban járva, nincs olyan, ki pózol,
De te pózolsz gyakran, meg nem vagy őszinte,
Nekem engedelmes nem vagy soha, szinte!

Réka szeme villog, olyan nagyon dühös,
Keserű a szája, bánatos és nyűgös.
'Követlek hűséggel, a testőröd vagyok,
Közeledbe fénni én senkit nem hagyok.

Ekkor az ég dördült, mennydörgött, robajlott,
Valami az égen mennydörögve zajlott.
Űrhajó érkezett, áttörte az eget,
Szétszórt maga előtt sok vastag felleget.

Ez aztán úrhajó! Hatalmas a teste,
Anyaga átlátszó, fényt árasztó este,
Mint egy fenyőfadisz, sugároz, tündököl,
Olyan, mint egy fénylő, erős tündér ököl.

’Hölgyem, Réka, ez mi? Engem be ne csapjál,
Igaz kérdésemre igaz választ adjál!
Nagy Torony lakói úrhajózó népek,
Az úr, – sötét tenger -, ők az úrtestvérek?

Réka, miként lehet, hogy a Holdat lakják?
Úri lakhelyüket másoknak átadják?
Miért jönnek ide, ebbe a rendszerbe,
Talán hazájukból ők ki lettek verve?

’Ők a fény tudói, hatalmas fényurak,
Itt kereszteződnek nagy úri úrutak.
A Hold csata helye, jó küzd a rossz ellen,
Isten ellen tör fel az ősgonosz szellem.

Te velem vagy, Sándor, mellettem is haladj,
De, ha beszélni kell, csak mögöttem maradj.
Zöld csempés falaknak nyikordul ajtaja,
Mindjárt elő jön a csillaglények faja.

Nagy Torony kapuja kinyílik, kitárul,
Több fényember lassan Réka elé járul,
Tutu, Toth, Tud, Dudu, Thot és Thoth a nevük,
Hatalmas nagyurak, fényben dereng fejük.

Úrból jött emberek, Tudós Testvériség,
Reájuk nem hatnak a primitív klisék,
Őlik a setétet, a gonoszt, becselent,
Sátán minden fiát, minden erkölcstelent.

'Van egy kis korongom, bele, jó méréssel,
Tíz arany ujj illik, kis méregetéssel,
Összeilleszkedve hatalmas erőt ad,
Amitől meghátrál a veszett sárkány had.

Mondják a fénylények: - Itt a tíz ujj, tessék,
Győzd le a boszorkányt, jöjjön a békesség,
E korong tíz ujjal repül, surran, kereng,
Kit megvág pengéje, már sírjában mereng.

Segít a Kalandúr, s Ahra rubinköve,
Szimurgok smaragdját rejti Réka öve.
Réka harca jogos, erős a serege,
Róluk fog szólani száz és ezer rege.

Nagy Torony kapuján átjutva fényt látnak,
Magasból áradó fényesőben állnak,
Fenn a Tejútrendszer kicsinyítve látszik,
Világegyetemben csodásan pompázik.

Oly csodás a látvány, légzésük megakad,
Fejükre felülről csodás fényár szakad,
Leesik az álluk, lábuk meggyökerez,
Ez a pompás látvány oly örömet szerez.

Íme, itt a haza – szól Tutu, s mutatja.
Sándor szeme éles, a modellt kutatja.
Száz és száz bolygó száll, világbirodalom,
Tudósok országa irdatlan uralom.

'Tutu uram, mondd meg, világíts meg, kérlek,
Hacsak nem titkolod, honnan ered néped?
Mely bolygóról jöttél, s mi közünk egymáshoz,
Hasonlítász máshoz, én is meg egy máshoz?

Tutu mosolyodik: - Eredetünk rejtély,
Eredetünk tabu, miből sokat rejt éj,
Csillagos ég hazánk, de mi hasonlítunk,
Bár a rokonsághoz semmit sem konyítunk.

'De azt mondd, hogy lehet, jó Tutu barátom,
Hasonló vagy hozzám, a szememmel látom,
Mi rokonok vagyunk, te a múltból jöttél,

Én meg a jövőből, mégis rám ütöttél.
'Te ütöttél én rám – Tutu nevet, mosolyg,
Én vagyok az őőd, az öregebb, – s somolyg.
Génjeid zömében mitőlünk valóak,
Ezért vagyunk Sándor, kissé hasonlóak.

'Ebben megegyeztünk, most már sorsom tudom,
Éltem röppályáját csillagok közt futom,
Én egy ifjú vagyok, négy milliárd évvel
Ezután születek, bután, megnyúlt képpel.

De most már nem buta, nem tudatlan vagyok,
Magam után talán üres űrt nem hagyok,
Emberiség fajom töletek erede,
Kiknek a hazája csillag rengetege.

Tutu, Toth és Dudu Sándort lapogatták,
Jól hátába vertek, kedvelik, mutatták,
Így jelezték, Sándort jó szívvel szeretik,
Ezért a tudósok sokszor hátba verik.

Tengeri Testvérek Tornyában pihentek,
Majd kora hajnalban vándorútra mentek,
Lábuk alatt sziklás kőzetek görögtek,
Mögöttük az égben hajók dübörögtek.

Lovaik gyors dinók, rajtuk lovagoltak,
Nyúzottak, fáradtak, fél élők s félholtak,
Sándor gondolkodik, kik a fényemberek,
Akik égből jöttek, s bőrükből fény pereg.

XX. ÉNEK: TÖRPEHIDA

Gyors ütemben mentek Törpehida felé,
Ahol Duhaj törpe sok rokonát lelé,
Mivel ott született, e város hazája,
Itt él apja, anyja, rokona s barátja.

Ihaj, Sóhaj, Csuhaj három öcsikéje,
Hajahaj törpe lány Duhaj kistestvére,
Mikor megérkeztek, lett nagy dínomdánom,
Pedig viharfelhők gyűltek a határon.

Örült a törpenép fiának, Duhajnak,
Fityiszt mutattak a rosszkedvnek, s a bajnak,
Ahoj király boldog, ünnepel a város,
Serényen dolgozik négy törpe kocsmáros.

Törpehida kicsiny, házai törpécskék,
Bár törpe házikók, díszesek, szépecskék,
Sűrű benne a nép, mely utcán hömpölyög,
Nyüzsög a sok felnőtt és a törpe kölyök.

Sándor köztük sétál, keze Duhaj vállán:
'Kedves jó barátom, jól vagyok e szálán,
Jól érzem magamat, igen vidám vagyok,
Olyan a sok gyerek, mint a kis angyalok.

Egy gyerek lopakszik, Sándort tolvajolja,
Pedig ez a gyerek nem a törpék alja,
Ellopja erszényét, amelyben nincs semmi,
Pénzéből nem lehet semmit sem megvenni.

Duhaj nyakon csapja: - Ki az apád, anyád,
Szégyent hoztál reám; ki a te nagymamád?
Ő fog majd elverni, te kis tolvaj kölyök,
Akire az apja hamarost mennydörög!

'Engedd el, barátom, látom, nem emlékszel,
Saját tolvaj múltad már a múltban vész el?
Arpaxadban mester voltál a lopásban,
És más egyéb rosszban, mestertolvajlásban.

'Most eleresztelek, te kis törpe kölyök,
Sándor bátya kéri, ki fülembé dörög,
Tolvajkirályoktól, jegyezd meg, ne lopjál,
Tolvajkirályoktól messze lopakodjál!

Ahoj király lakán dül a nagy lakoma,
Asztalán étkezik minden barát, s koma,
Réka kis csapata bőséggel lakomáz,
Sándor leül enni, s mindenkivel komáz.

'Egyél, kedves Sándor, Kalandúr lovagja!
Ahoj egy tál combját tányérjára rakja.
Sándor eszik, iszik, majdnem kipukkada,
Közben táncra perdül, s visít Ahoj hada.

'Kis Duhaj barátom, ments meg innen engem,
Aludhassak nagyot, segíts lepihennem,
Kedvelem a néped, állom is a sarat,
De, hogy fönn maradjak, kevés az akarat.

Tombol a vígasság, Törpehida mulat,
Vígad a nép, boroz, nagy már a hangulat,
Sándor sokat táncol, a törpék ámulják,
Egyes törpe ifjak szinte felül múltják.

Ekkor az ég dörren, jön egy égi áldás,
Ésszerű tett most az eresz alá állás,
Felhők viharzanak, az éj fenyegető,
Eső hullik vadul, porzik a háztető.

Mennydörög az orkán, villámok csapkodnak,
Szétfutnak a törpék, házba lopakodnak,
Üvölt a szél, suhog, szellemek suhannak,
Fenn orkánszél tombol, fenn szélszörnyek vannak.

Holdbolygón az orkán nagyon sokat árthat,
Sűrű villámlástól ered a káprázat,
Reng a föld, tűz tombol, zúg a szél, víz ömlik,
Égből eső árad és zuhé özönlik.

Borzalmas vihar tör kicsiny Törphidára,
Esőfüggöny ömlik a királyi házra.
Ahoj király mondja: - Ez gonosz varázslat,
Esőbe fojtaná örvendő hazámat.

Legyünk résen, fiúk, legyen harckészültség,
Kard, buzogány, lándzsa mostan nem idültség!
Duhaj népe készül, a zöld törpék harcát
Eddig sokan látták, de sosem kudarcát.

Réka varázsolgat, fellép egy sziklára,
Lobog, csapkod, szállong haja és ruhája,
Kezében a korong, láng csap ki belőle,
Tűzcsóva csapódik sok égi felhőre.

Odafenn az égen nagy zivatar tombolt,
Majd az eső elült, a viharból sok volt,
Csillapult az orkán, démoni távoztak,
Aki sötét széllal bajokat okoztak.

Mi volt ez a szörnyű varázslat, égzengés?
Fekete Boszorkány keltette földrengés?
Réka hadát fentről támadja a sárkány,
A gonosz hatalma, a setét boszorkány!

Ahoj kíván szólni: - Édes törpe népem,
Nővérim, fivérim, örvendjeteK vélem,
Legyőztük az ellent, legyőztük a sárkányt,
Visszavertük a szörny Fekete Boszorkányt!

Lett megint dárídó, vígság és multság,
Táncolt a törpe nép, messze járt a vadság,
Örömtől tomboltak, járták törpe táncuk,
Törpe párocskáknak lett fényes románcuk.

XXI. ÉNEK: ÉSZAK TÁJAIN

Gyors menetben vonult Réka kis csapata,
Tizenöt lány elöl, majd a fiúk hada,
Emberek és gyíkok sebesen vonultak,
Lépteiknek hossza egyre jobban nyúltak.

Válságok tengere hullámozott keletre,
Felmentek egy hegyre, mint egy emeletre,
Zöld Hullámozó-tenger dél felé csillogott,
Álmok mocsaránál lesznek, meglásd, legott.

Szirup-öböl csillog, itt letáboroztak,
Sereg és jó Sándor csendesesen boroztak,
Holdszőlő levéből bor születik, pompás,
Idd meg testvér a bort, mert nincs rajta rontás!

Szirup-öböl tája kopár, embertelen,
Gyakran sepri végig vihar veszedelem.
Ették, iszogattak, kicsit megpihentek,
De a vihart félvén, gyorsan tovább mentek.

Álmok-tava után Halál-tava jövel,
Zord Hidegség-tenger e tavakhoz közel.
Ki Álmok-tavánál pihenni kényszerül,
Örökre elalszik, mély álomba merül.

Derűtség tengere dél irányból látszik,
Álmok-tava vize nyugatra hullámozik,
Halál-tava észak nagy öble, szeglete,
Hol a Hold-óceán hullámokat vete.

Halál-tava partján rohant a kis sereg,
Frissen igyekeznek, senki sem szendereg.
Messze délről hajó közelít a vízen,
Nagy szárd király fontos üzenetet ízen.

Uras király írja, Réka leány apja,
Kéri Réka lányát, ki e kérést kapja:
Gyere édes lányom, sebesen segítsél,
Minket a nagy bajból gyorsan menekítsél!

Csata következik, Szárdföld nagy bajban van,
Népe eddig fürdött tejszínben és vajban,
Ám, most vérben fürdik Szárdföld minden röge,
Mert rátört a sárkány millió ördöge!

Barátusz, a király, üzeni Rékának,
Araxad, s Arpaxad királya lányának:
Uras király lánya, ha megvan a korong,
Hajózz Torjawárba, hol két király borong.

Uras és Barátusz szárdok földjét védik,
Szárdok szép országa ezer sebből vérzik,
Két királyi testvér, egymást támogatják,
Vad szörnyeteg sárkányt százsámra koncolják.

’Hírnök, térj atyámhoz, üzenem, már jövünk,
Sárkányok hadára varázshálót szövünk,
Nálunk a Kalandúr, nálunk a Napkorong,
Tettvágtyól duzzadnak, már mindkettő forrong.

Gyerünk gyorsan Dérbe, hol jó hajót veszünk,
S három-négy nap múlva Torjawárban leszünk!
Rohantak a dinók, dübörgött a csapat,
Dér magas falai s tornya felé halad.

Nagykapun keresztül, szép városba jutva,
Végig dübörögnek, kikötőbe futva,
Hol jó hajót vettek, mint a Hold, olyan volt,
Sajka volt a neve, épp csak nem dorombolt.

Mind hajóra szálltak, repült a kis gálya,
Nyikorgott, csikorgott minden porcikája,
Hidegség tengerén szelte a habokat,
Faorrával vágta át a hullámokat.

Láthatatlan Partok mellett délre fordult,
Majd a hajóharang hirtelen megkondult:
Réka hívta Sándort, Duhajt, Ahrát, Szikurt,
Viduber álkálózta, aki sokat vidult.

Vihar óceánja szélteben csillámlott,
Rajta szellő játszott, felhők között szállott,
Holdformájú Sajka suhant a habokon,
Sebesen siklott a görgő hullámokon.

Réka arany haját lágy szellő lengeti,
Ő fejét felszegi, és a szélnek veti,
Kék selyem ruhája, piros köpönyege
Lágy széltől lengetett lengő lebernyege.

’Kedves harcosaim! Közelít az óra,
Kihívjuk a boszít egy-két fordulóra!
Fekete Boszorkány kék Felhők tengerén
Közeledik felénk, s elpusztul a remény.

Rettentő hadai égből özönlenek,
Tőlük feketéllnek földek és tengerek,
Gonosz sárkányokkal irtják az életet,
Mit az emberi faj itt a Holdon vetett.

Ezért, harcosaim, mellettem legyetek,
Kezdődő nagy harcra vaspáncélt vegyetek,
Körülöttem állva fegyvert viseljeteK,
Csata sűrűjébe bátran eredjeteK.

Főleg te, Sándorom, te légy engedelmes,
Mert ez a háború nagyon veszedelmes,
Azt tedd, amit mondok, mert ki is kaphatunk,
Ha nem figyelsz reám, szétverhetik hadunk.

Repül a szép Sajka hullámok taraján,
Sebesen suhan át hullámok száz raján,
Titok-öböl partján magas bástya várja,
Torjawár fehérlő, óriás sziklája.

XXII. ÉNEK: A HADAK FELVONULNAK

Titok-öböl vizén ötszáz hajó hintáz,
Viharban, esőben a nyílt vízen kint ág.
Kiköt Sajka gyorsan, majd partra sietnek,
Kelet irányába vad pillantást vetnek.

Uras, Réka apja, megöleli lányát,
S rögtön szidni kezdi a hitvány sárkányát:
Megölnék mindenkit, holdi embereket,
Nőket, férfiakat, öreget, gyereket.

Barátusz, a szárd kán, megöleli őket,
Harsányan köszönti a harcba menőket:
Parázswár tájáról közelít a sárkány,
Mögöttük halad a Fekete Boszorkány.

Felhők-tengeréről kijött a hajóhad,
Nedvesség tengerén vízpárában kókad,
Ezer sárkányhajó jön majd Torjawárra,
Sok tízezer sárkány szárdok országára.

Torjawár termében tanácsot tartanak,
Aki számít, itt van, kik itt maradtanak,
Kik nem menekültek, akik nem futottak,
Brútusz mellé állni ők nem átallottak.

Szlipnir, a pegazus tengeren parancsnok,
Meg fogják ezt bánni karmos sárkány mancsok!
Talán ötszáz hajó védi a vizeket,
Szlipnir bátorítja a védő szíveket.

Csivitu hajói kemény körfa bárkák,
Csipogu alvezér kezén bátor gályák,
Butus, Seges, Kordás szárdok kapitánya,
Bibircsók Urasnak hű, bátor barátja.

Ötezer harci ló mellett halemberek,
Csendben várakozik a szigonyos sereg.
Számptalan városból jó hajók érkeztek,
Tág Titok-öbölbe büszkén beveztek.

Nagy várfalak előtt feláll a védsereg,
Központban a szárdok, vad, bátor emberek,
Jobbra ezüst törpék, s zöld törpe csapatok,
Szélen arany törpék, meg gyík alakzatok.

Balszárnyon kék hangyák, s vashangya oszlopok,
Szélen madárember tíz zászlaja lobog,
Hátul vad szimurgok, skorpió emberek,
Araxad, Arpaxad, s baremuxi sereg.

Döndültek a dobok, szóltak a fanfárok,
Megmozdult a sereg, léptek a csatárok,
Mind e hadsor mögött Réka kis serege,
Mély harcállást foglal, ez harcuk terepe.

Szemben jön a sárkány, Dögdög és a Fránya,
Vad sárkány seregnek két fő kapitánya.
Henyé, Léha, Lusta hadosztály kapitány,
Ahol ők vonulnak, ott a csata nyitány.

Bestia és Fene elit parancsnokok,
Két sárkány fenevad, vad harcban konokok,
Kétszázezer sárkány páncélban, fegyverben,
Özönlik előre, hisz a győzelemben.

Mögöttük jön Morgad, Fekete Boszorkány,
Véle közeledik egy halálos orkán.
Dagba, Krugra, Merga három tanítványa,
Mély üregek rémes, otromba hitványa.

Azután száz híve, száz sötét boszorkány,
Kiknek karma feszül szép Holdvidék torkán,
Ezek következnek, titkos fegyverekkel,
Fekete kámszájuk díszítve erekkel.

Megindul a két had, egymás felé mozdul,
Sötét vad seregben gyilkos indulat dúl!
Hörögnek, morognak a rút sárkány pofák,
Mérget nyáladzanak, s szájalnak, mint kofák.

Vad sárkányok mögött tábor, ötvenezres,
Félkigyó egységek, mérgük veszedelmes,
Vonaglanak ide, vonaglanak oda,
Ölélésük végzet, halálos kaloda.

Barát, nagy Bar Atya, fegyverét forgatja,
Szárdok nagy királya a fegyverek atyja,
Szárd hadak páncélban, elől lándzsaerdő,
Vad sárkányok hada lesz itt megverendő.

Kinn, a vízen, Piszmog hatalmas flottával,
Százezer sárkánnyal, ezer hajójával,
Mozdul a sok hajó, támadásra készül,
Néhány hajórajjal közben kiegészül.

Morgad Denebről jött, onnan is segítik,
Denevér csapatát onnan telepítik,
Deneb egy bolygója életteli, buja,
Csakhogy a boszorkány úrbéli kapuja!

Ezer nagy denevér, hús-ösles nagy rémek,
Fekete és vörös, baljós denevérek,
Mellöttük nagy hernyók, kardnyi foguk hasít,
Akit ők elkapnak, annak neve fasírt.

Morgad, a boszorkány, varázslatot mível,
Megölné, kit gyűlöl, utál, és nem szível.
Réka bűbájt csinál, ellenvarázslatot,
Morgad nem is sejti, övé mért nem hatott?

Réka kétszáz lánnyal növeli osztályát,
Varázslónők színes, csinos hadosztályát.
Sándor mond Duhajnak: - Látod, mennyi szépség,
Véres csata előtt ez igaz reménység.

Nagy a sürgölődés mind a két oldalon,
De nem látni át a lándzsaerdő falon,
Holnapra az egyik sereg megsemmisül,
Az, hogy melyik sereg, majd holnapra kisé.

XXIII. ÉNEK: A HOLDHADAK CSATÁJA

Felvonul a két had, majd egymásnak roppan,
Sárkányok rohama lassacskán megtorpan,
Öldöklés kezdődik, kemény kézítása,
Hajh, de sok embernek lesz sebes a húsa.

Barátusz csapata Léha seregével
Egymásnak ütközik; Brútusz sújt ezrével,
Pajzsa mögül lándzsát döf az ellenségre,
Sárkányok a falnál megállanak végre.

Szárd nagy lándzsaerdő szorgosan működik,
Szárd kezek a lándzsát sárkánytestbe döfik,
Cseng a vas, zeng a pajzs, páncél repedezik,
Karddal, buzogánnyal sárkány fejét verik.

Törpék és gyíkhadak harcolnak Lustával,
Hangyák és tollasok Henye csapatával.
Megjön Dögdög s Fránya két nagy hadosztálya,
Százezer a sárkány, vicsorog pofája.

Brútusz csapatai dicsőn ellenállnak,
Nyilak vASFelhőben, fel, az égbe szállnak,
Azután lecsapnak, ölnek és irtanak,
Morgad csapatai nyíltól verve halnak.

Rettentő a csata, igen hevesen dúl,
Sárkányok sisakja nagyon gyakran kondul,
Áttörni nem tud a vad, veszett sárkánya,
Akik gonosz szívét vigye el a kánya!

Bestia serege ötvenezer főnyi,
Fene ötvenezre előre tör ölni,
Félelmetes hadak döngve özönölnek,
Mindent letipornak, mindenkit megölnek.

Szárdok hős serege keményen ellenáll,
Pajzsfalat emelnek, vállnak feszül a váll,
Araxad, s Arpaxad hadserege segít,
Baremux jó hada sok sárkányt keserít.

Csengett a vas, acél, fegyverek ölének,
Sok hősi harcosról szól majd hősi ének,
Sárkány-pofa fogas, gonosz ábrázata,
Halál és gyilkolás szörnyű iszonyata.

Szárd kard hadakozik, lándzsa döf a bőrre,
Sárkányok serege folyvást tör előre,
Kegyetlen öldöklés, iszonyú harc tombol,
Mindkét sereg gyilkol, mindkét sereg rombol.

Kétszázezer sárkány vívja a csatáját,
Áttörnék hevesen az emberek gátját,
Ám a lándzsaerdő rettentő félelmes,
Kard, buzogány és tör igen veszedelmes.

Barát király üvölt, ordibál, kiáltoz,
Parancsol és rendez, mutogat és átkoz,
Szárdok lándzsafala szilárdan ellenáll,
Nem hiába harcol Brútusz, a szárd király.

Gekko gyíkok hada, s háromféle törpe,
Egymás után három vad támadást tör le,
Borzalmas a csata, kitart a két sereg,
Vadul harcolnak az ikeri emberek.

Jó madáremberek, Heli tollas népe
Henyé ellen harcol, komor Henye képe,
Két nagy hangya dandár összekapaszkodva,
Támadja a sárkányt, karddal megrakodva.

Szörnyű csata zajlik a hadsor közepén,
Ahol keményen küzd sok jó szárdi legény,
Hátul több légió, holdi városokból,
Harcra ront előre, s a csatában tombol.

Jobbszárnyon sok törpe, meg a sok gyíkember,
Iszonyatos harcban sok támadót megver,
Rettentő a harcuk, a törpék küzdenek,
Több oszlopot szétver a kis törpe sereg.

Balszárnyon a hangyák egymást felülmúlják,
Vad sárkány vonalát legelől szétdúlják.
Bátran harcol a jó madárember csapat,
Senki nem gondolja, a harcból kimarad.

Morgad főboszorkány bőszerűen üvöltöz,
Elöl, körül mindent lángtengerrel öntöz,
Ám Réka kioltja minden tűzlabdáját,
Többől megfékezi Morgad gyilkos lángját.

Dagba, Krugra, Merga fekete köpenyén
Erek díszlenek, mint Léhán, Lustán, Henryén,
Illuzionisták, semmiből teremtik
Szörnyű szörnyeiket, melyek őket mentik.

Réka látja szemben a szörnyű szörnyeket,
Kezében a Korong, elégtételt vehet:
Indulj Napkorongom, tegyél igazságot,
Röpülj a magasban, pusztítsd a gázságot!

Napkorong elrepül, villámokat szóra,
Hallgat szép Rékára, varázs tündér szóra,
Mindent pusztít, rombol, mi gonosztól ered,
Mit a rossz boszorkány markából ereget.

Nagy hidrákat vagdal ezernyi miszlikbe,
Tíz villámló karja korongba illik be,
Sugarakat lövell ezernyi sárkányra,
Egyre vagy kettőre, avagy akárhányra.

Vessünk egy pillantást ki a tengerekre,
Tengeren harcoló holdi emberekre:
Halkirály és Szlipnir vezeti a csatát,
Hold szülte hősöknek vitéz, elszánt hadát.

Piszmog ezer hajót küld az emberekre,
Szabad nép uralta holdi tengerekre,
Százezer a sárkány, de jó a védelem,
Őket támogatja minden holdi elem.

Bibircsók középen, Uras kapitánya,
Százötven hajóból áll hősi flottája.
Butus, Seges, Kordás száz hajóval jobbról
Védi Bibircsókot, rokoni ősokból.

Csivitu, s Csipogu balról foglalt állást,
Mintegy száz hajóval, de nem adnak szállást
Sárkánynak, kígyónak, sötét Boszorkánynak,
Hanem csúf fejükre ezer csapást hánynak.

Jött még ötven hajó, mely több helyről segít,
Eme többi hajó sárkányt idegesít,
Valószínűsíti, jöhet még segítség,
Ehhez a kérdéshez nem fér semmi kétség.

Rettentő a csata, kemény a küzdelem,
Minden bátorító szó itt szükségtelen,
Vállvetve harcolnak a holdi emberek,
Arcukról izzadság, sebükből vér pereg.

Majd a víz megpezszdül, forr a tenger, habzik,
Tengeri lovokról habzó víz patakszik,
Rohamra indulnak, tarajlik a hullám,
Bőszén átgázolnak ezer sárkány hullán.

Látja ezt Halkirály, emeli szigonyát,
Lobogtatja a szél sárgálló dús haját,
Pikkelyes emberek rohamra nem semmi,
Úsznak a sárkányon elégtételt venni.

Ne kérdezd, hogy történt, ne kérdezd, mint lehet,
Szétverte az ember a sárkány sereget!
Futott Pismog nagyúr, s ezernyi sárkánya,
Szétverve a Boszi nagy hadiflottája.

Eközben a síkon a szárd sereg mozdul,
Léha seregébe vasfoggal belé dül,
Ám Dögdög és Fránya, Bestia és Fene
Bal irányba támad, kozmosz idegene.

Majd száznegyvenezren sárkányok hadából
Rohamra megy balról, bizony nem téblábol,
Gyíkemberek fala gyorsan felmorzsolva,
Csupán ezer sárkány lett csak meghorzsolva.

Araxad, s Arpaxad lándzsaerdőt szegez,
Ikerváros hada szintén nem esedez,
Előre ront gyorsan a törpe hadakkal,
Teper jó csapata üt, szúr, dőf és vagdal.

Látja ezt nagy Edus, seregét vezeti,
Sárkányok falának pajzsát neki veti,
Araxad, s Arpaxad pajzsa és lándzsája
Holdbéli seregek erős kösziklája.

Látja ezt Viduber, Baremux vezére,
Nem játszhat Edusnak, Tepernek kezére!
Előre Baremux! – Lándzsaerdő indul,
Csatába, mely a Hold szép, dús mezőin dúl.

Viduber kiáltja: - Miénk a győzelem!
Ne hagyjuk ezt másnak, gyorsan gyertek velem!
Edus úr, Teper úr, menjetek pihenni,
Ne akarjatok ti legfőbb győzők lenni.

Öldöklő csatában hullik a sok sárkány,
Lett ott a testükből magas gát, s több párkány.
Morgad elindítja teljes tartalékát,
Szeretné legyőzni ellenségét, Rékát.

Félkígyók tömege vonaglik előre,
Életveszély e had minden emberfőre,
Lábuk csökevényes, szárnyuk kicsi, satnya,
De mérgük halálos, Morgad jól áthatja.
Indul a denevér iszonyatos népe,

Fogashernyók hada most előre lépe.
E hernyók nagy teste iszonyún vonaglik,
Hosszuk kétszáz méter, igen nagyok, laklik.

Hömpölyög a sárkány sötét áradata,
Morgad bős, fertelmes, iszonyatos hada,
Megreccsen a vad had gerince, lényege,
Amint előre tör a Hold fényserege.

Réka mond: - Sándorom, törj előre, kérlek,
Leány csapatommal mindenhol kísérlek,
Fogd el Morgad úrnőt, lásd, a korong szárnyal,
Elbánik Morgaddal, mindenféle árnnal.

Sándor Rékát gyorsan a karjába vonja,
Gyönyörű holdleányt forrón megsókolja:
'Indulok királynőm, úrnőm, szép szerelmem,
Csatába indulok, édes veszedelmem.

Sándor Kalandúrral most előre rohan,
Mindent legázoló ez a kardos roham,
Hullik a sárkányhad, félkígyók szétfutnak,
Hideg halál sötét kapujába jutnak.

Sándor földi ifjú, izmai erősek,
Sárkányok seregét könnyen szétverősek,
Sárkányvérben gázol, Kalandúrt forgatja,
Kalandúr a kardok holdbéli nagy atyja.

Ne képzelődjete, nem kell nektek tudni,
Mitől kezdett Morgad serege szétfutni?
Kalandúr öldökölt, lángolva pusztított,
Hős Hold seregekben harci kedvet szított.

Jó gekkók serege ugyan szét volt verve,
Minden egységük a sárkánnyal keverve,
De Sándor segített, maguk összeszedték,
S a sárkányok fejét újra verni kezdték.

Tör előre Sándor, nem bírnak el vele,
Acsarog a gaz had, vad gyík sárkány fene,
Fene és Bestia nagy hada megroppan,
Vad sárkányok fején ember fegyver koppan.

Óriás denevér röpül föl az égre,
Fekete és vörös sereg az ég kékre,
Szembe jó a szimurg, naporoszlán egység,
Mondaná szép Morgad: - Jobb itt a békesség!

Ám a vad szimurgok őrzőgőn támadnak,
Azonnal vége van a denevér hadnak!
Hatalmas rőt-vörös denevérek hullnak,
Óriás repülők százával pusztulnak.

Előre lépnek a hatalmas skorpiók,
Előre gördülnek a vad fogashernyók,
Skorpiók szabdalják a hernyó testeket,
Melyeket holdhomok és finom por temet.

Mint vörös vitorlák, úgy hullanak alá,
Most Morgad királynőt nincs, ki vigasztalá.
Nagy, vad denevérek lomhán menekülnek,
Szárnyaló szimurgok nyomukban repülnek.

Bősz óriáshernyók nagy teste védtelen,
Haduk megölése majdnem szükségtelen,
Hős skorpió király elől szerte futnak,
Menekül a hernyó, sivítnak és zúgnak.

Morgad beveti a félkígyók táborát,
E kegyetlen szörnyek több ezernyi sorát.
Sándor Kalandúrral rájuk ront, hevesen,
Nem bírják a harcot, csak páran, kevesen.

Kalandúr csatázik, majd jön a skorpió,
Több száz veszedelmes, harcra edzett fiú,
Félkígyók seregét jócskán tizedelik,
Vad, kegyetlen kígyót folyton ütik, verik.

Azután szimurgok csapnak le az égből,
Segítő szándékkal, háborús szükségből.
Ezt a szörny félkígyó már el nem viseli,
Sápatagon tátok, s a hideg kileli.

Sándor megy előre, Morgadot keresi,
Fekete Boszorkányt most majd előveszi,
Oly nagyokat ugrál, hogy az elképesztő,
Hada rivalgása szinte fülrepesztő.

Látja ezt a gonosz, Morgad, a boszorkány,
Varázkántálása elakad a torkán.
Réka varázslata amúgy is erősebb,
Réka és lánynépe jóval rámenősebb!

Gyorsan elmenekül, boszorkány tornyába,
Igyekszik elbújni tízféle formába.
Bűbájjal elrejtí boszorkány rejtekét,
Melynek fő védnöke varázslat és setét.

Sándor Kalandúrral bezúzza a tornyot,
Belép a falon át, vizsgálja az ormot.
Repül a Napkorong, zümmög, lángot lövell,
Sándor Kalandúrral a láng után szökell.

Kalandúr szétvágja a varázs szövetét,
Matt sötét zugolyát, sűrű itt a setét!
Mert azt megjegyzed, hol nagy a setétség,
Nem is gondolsz reá, közel a segítség.

Mély, gonosz setétet a fény eloszlatja,
Így rendelte egyszer a fény Istenatyja.
Morgad térdre hullik, vad Kalandúr izzik,
Gaz setét vérétől egyre jobban hízik.

Megölné Morgadot, ám Sándor lefogja,
Morgad főboszorkány most már Réka foglya.
'Ne öld meg, Kalandúr, ez nem a mi dolgunk,
Mi e nagy csatának eldöntői voltunk.

Morgad foglyul esett, felbomlik nagy hada,
Legyűri az ember sodró áramlata.
Dagba, Krugra, Merga visítva menekül,
A nagy csata pora lassan szítál, elül.

Megverve a sárkány, borzasztóan, nagyon,
Nagyon meg van verve, fejen, tarkón, agyon,
Menekül a sárkány, elpusztul, avagy fut,
Remélik, kinyitják az úrtéri kaput.

Több százezer sárkány szétfut a Hold földjén,
Kóborol a síkján, hegyén, dombján, völgyén.
Zárva az úrkapu, nincsen hová menni,
Nem akar a sárkány Holdon fogoly lenni.

Brutusz szárd falanxa megmozdul előre,
Fut már a szörnyeteg, pikkelyes, a póre.
Eldobálja kardját, pajzsát és fegyverét,
Lehányja magáról minden hadi szerét.

Ahra kis Duhajjal a háttérben marad,
Ez Réka parancsa, nem tőlük fut a had,
Hanem Uras király szilárd falanxától,
Araxad, s Arpaxad nagy lándzsa sorától.

Baremux nemese, Viduber, a kalóz,
Mindkét kezében kard, hatalmasan kallóz.
Baremux falanxa vad rohamra indul,
Sárkányok hadában dühöng, döfköd és dül.

Ikerváros hada parancsnoka Teper,
E város rohamra mindenkit leteper!
Morgad nagy serege szétfut, morzsolódik,
Büszke sárkány sereg csatában halódik.

Holdunk megmenekült, négy milliárd éve,
Öntözte a Holdat gonosz sárkány vére,
Ám odafenn, a Föld, mi lesz a te sorsod?
Ürítsünk a sorsra barna sörű korsót!

XXIV. ÉNEK: A MENYEGZŐ

Torjawárban vendég nyüzsög ezerszámra,
Nem kell számítani most királyi vámra,
Mert éppen a király hívta ide őket,
Kemény harcosokat, sárkányt leverőket.

Rendkívüli ünnep, gála következik,
Sándorral, a hőssel, Réka szövetkezik.
Szárdi király, Brútusz, megkérdezte Sándort,
Kalandúr kard urát, lóti-futi vándort:

'Tetszik-e Réka lány, kérnéd feleségül,
Vitéz, s nemes harcos csinos hitveséül?
Válaszolj, te bamba, szemed ne meresztgesd,
Ne tördeld a kezed, ne hányd magad és vesd!

'Már persze, hogy tetszik, imádom ezt a lányt,
Feleségül kérném a csinos boszorkányt!
'Leszek én a vőfőj, lánykérés fő feje,
S Réka szüleinek te leszel a veje!

Réka apja Uras, édesanyja Kira,
Aki úgy hasonlít anyjára, Mamira,
Dédanyja is tündér, ükanyja is tündér,
Dédanyja Hajnalpír, ükanyja szép Gyöngyvér.

'Megtisztelsz, nagy király, ha leszel a vőfejem,
S Réka királyleány majdan lesz a nejem,
Kérlek, Réka kezét kérd meg a számomra,
Mondj köszöntő kérést nagy boldogságomra!

Megyen Brutusz király Réka lány elébe,
Ki ötszemű macskát rejt a köpenyébe.
Ugri az, a macska, aki nem is macska,
Úrból jött utazó, nem is olyan csacska.

'Barátusz, nagybátyád, Uras fitestvére,
Megkérném kezedet, ki apád fivére,
Sándor úr számára, lennél felesége?
Szép leányságodnak itt lenne a vége!

'Hercegnő, szép Réka, ne mondj mostan nemet,
Jó férj lesz a Sándor, vigye csak a kezéd –,
Ezt súgta kis Ugri, Réka segítője,
'Urból jött varázsló, egy hold hercegnője.

'Óh, kedves nagybátyám, köszönöm kérésed,
Sándor egy földlakó, jól eszedbe vessed,
Bármilyen nagy bunkó, bírja szerelmemet,
Brútusz, jó bácsikám, add át igenemet.

Örvendezett a nép, nagy volt az ujjongás,
Királylány megy férjhez, őskőre lesz mondás,
Lesz most nagy esküvő, csillogó szertartás,
Melyen jelen lesz majd minden barát, s bajtárs.

Réka fején virág, fejéke virágból,
Minden csodás virág holdbéli világból,
Ruhája gyönyörű, ezüstösen omló,
Csipkés és pántlikás, száz hullámra bomló.

Brútusz palotája fáklyafényben úszik,
Amelyben a setét a sarokba kúszik,
Itt lesz az esküvő, a vidám menyegző,
Két embert egymáshoz testközelbe szegző.

Jönnek a vendégek: kinyalt hangya népek,
Kékhangyák kékesek, Vashangyák fehérek,
Szimurg oroszlánok kevélyen lépdelnek,
Ők a Nap Szemei, akik fényből kelnek.

Ezüst törpe urak fehérben díszelgnek,
Arany törpe urak sárgán menetelnek,
Fűzöld törpe urak vidáman ugrálnak,
Jó gyíkember urak majd, hogy fel nem szállnak.

Mennyi madárember, ki nagyon jól harcolt,
Mennyi jó katona, aki sárkányt koncolt –,
Ikerváros hada fényesen szerepelt,
Baremuxnak hada ezer sárkányt levert.

Araxad, s Arpaxad hadai megálltak,
Erős gátját adták a sárkány hadának,
Skorpió emberek törtek ki a síkra,
Halálos csapással minden sárkánygyíkra.

Szlipnir nyolclábú ló, tengeri ló ember,
Mellette rengeteg szakállas haleMBER.
Több ezer nagy asztal nem fér be a házba,
Sokan kiszorulnak a ház udvarába.

Szárdok főpapja jó, meglesz az esküvő,
Szegény jó Sándornak, mondhatnánk, feje fő,
Mint tartja el Rékát, ez a legfőbb gondja,
Mivel ő a Holdnak legnagyobb bolondja!

Szárdok bölcs főpapja összeadja őket,
A két hű szerelmest, összeesküvőket,
Első hitvesi csók nagy zsvajban történt,
Követte második, alig percre, tüstént.

Mennydörgő éljenzés, majd vastaps vihara
Csap fel az egekbe, örül is az ara,
Ifjú férj öleli, ki sokat integet,
Népük ünneplése döngeti az eget.

Fekete Boszorkány közben foglyul ejtve,
Dühöng, csapkod, morog, teste láncra verve,
Gyönyörű szép asszony, de lelke fekete,
Fekély az erkölce, bár szép a termete.

Jön a lakodalom, a sok finom étel,
Bizony, hogy jól esik tálakból a vétel,
Lakmározás folyik, három nap, s három éj,
Sült húsokhoz megy a fehér kenyér karéj.

Ajándékot kapnak, no de igen sokat,
El sem tudják vinni az ajándékokat,
Néhány fél országot, aranyat, ezüstöt,
Fazekat és lábast, bográcsot és üstöt.

Ajándék nagy halma szinte hegyekben áll,
Külön nagy termekbe viteti a király.
'Amíg visszajöttek, én megőrzöm nektek,
Nászútra boldogan, s nyugodtan mehettek.

Gondolkodik Sándor, mi lesz a nászúttal,
Elfogy tudománya, teljesen ezúttal.
Ekkor a zöld égen csillagjáró repül,
Leszáll, s ajtajában Thot nincsen egyedül.

Toth és Thoth van vele, jönnek a hajóról,
Áradozva szólnak a sokféle jóról,
Brútuszt ölelgetik, Rékát is javából,
Szipliirt és a többi, győztesek hadából.

'Van egy csodás bolygó –, Thot hangosan mondja,
Miközben a táncát Rékával táncolja.
Ifjú házasoknak nászútja ott legyen,
Ők ketten egymástól ott sok csókot vegyen!

Duhaj törpe, s Ahra, a metamorf barát,
Teljesítik Sándor hívó akaratát.
Szikur és Viduber, Ugri, meg a lányok,
Meg a kis seregük, repül valahányok.

Lásd, mind a társaság felmegy a hajóra,
Csillagrepüléshez közeleg az óra,
Ifjú házasoknak kell a kiszolgálás,
Jó barátok tiszte lesz a felszolgálás!

Un, Ill és szép Api istennők figyelnek,
Démon gonoszsággal háborúra kelnek,
Három szép istennő nagyon elégedett,
Megvédték a harcban a holdi végeket.

Szép, kék egű bolygó, rózsaszín felhőkkel,
Tudós rokonokkal, férfiakkal, nőkkel,
Tara e föld neve, meleg tengerekkel,
Embereknek jó hely, völgyekkel, hegyekkel.

Így aztán elmentek egy csodás égtájra,
Feleség és a férj, élt, mint egymás párja,
További életük most rejtve maradjon,
Bús költő számára új terepet adjon.

UTÓHANG

Holdbéli országok négy milliárd éve
Letűntek a színről, gyorsan, egymást érve,
Idő bugyrainak ezernyi rejtekén
Rejtőzve haladtak ezer bolygó tekén.

Ős Hold bő légköre megfagyott, s elveszett,
Néhol légkört rejt a kőben az erezet,
Vizei megfagytak kráterek mélyiben,
Nincs már élővilág a Hold vizeiben.

Réka és a népe messzire vándorolt,
Utánuk a Holdon mély üresség honolt.
Csillagról csillagra járták az űröket,
Keresnéd, sok helyen megtalálnád őket!

Jöttek újabb érák, jöttek újabb korok,
Galaxisunk lassan entengelyén forog,
Négy forgás ideje egymilliárd évnyi,
Ennyi hosszú időt alig tudnánk mérni!

Jöttek újabb érák, jöttek újabb korok,
Réka ősi népe mélyűrben kódorog,
Tudást építettek, szálltak tovább egyre,
Bolygóról bolygóra, isteni fényhegyre.

Milliárd évekig szálltak a vándorok,
Űrben kóboroló hatalmas városok,
Irdatlan technika, hatalmas hatalom,
Űrvárt építeni szerencsés alkalom.

Űrvárosok járnak a végtelen térben,
Változatos fajok szállnak egyvégtében,
Fekete terekben, kékeszöld időkben,
Bőven bővelkednek életben, s erőben.

Egyik nagy tejútról másik nagy tejútra
Űrerődök szállnak egy-két minutumba,
Féregjáratokban, ugrótérben járva
Űrhajók szállanak, átjárásra várva.

Tengeri vad csikók vizes bolygók népe,
Ős tengeri csikó csak tengerre lépe,
Ez a faj vízben él, a homok halála,
Óceánok ura, e nép vízben hála.

Vad madáremberek a légtér lényei,
Levegős élettér élő függvényei,
Magasrendű lények, a lég suhanói,
Felső légrétegek hussanó manói.

Sárkányok fajai hidegvérű hüllők,
Gyíkember-szerűek, bús, méla teknősök,
Zord kígyóemberek, s valódi sárkányok,
Emberi fajunknak bizarr utálmányok.

Boszorkánymesterek a Setét szőlői,
Az Éjszaka Ura, Szét szekértolói:
Sárkányok, drakónok, hüllők és szukuszok,
Mind a krokodilok, kígyók, sauruszok.

Tündérek és törpék, magas óriások,
Titánok és manók, dzsinnek és gigászok,
Goblinok, lidércek, démonok, koboldok,
Ha sikeres tervük, fajuk akkor boldog.

Ám az idő folyik, mely isteni dolog,
Nagy tág Tejútrendszer lassan körbe forog,
Tekeredik folyvást, szövő a szövetét,
Újabb csillagkorok kövült kövületét.

Folyik a zord idő, perdül a kereke,
Fejlődik a világ, élő egyenlete,
Csak a Nap, fő csillag, négy milliárd éve,
Olyan, amilyen volt, egészében véve.

Csudálatos csillag, amint fényt sugároz,
Círógató fényén ezer lény futkároz,
Sugara, kézkarja rezdül, mozog, izeg,
Hatásán az élet bőven nyüzsög, zizeg.

Állandóság hona, ez a Nap rendszere,
Éjsötét őröknek csillogó ékszere.
Van itt annyi bolygó, nem is tudod mennyi,
Hol az élet sarjad, majd lábra tud kelni.

Titánon a légkör nitrogén és hideg,
Felszínén jég tavak, fagy és minden rideg,
Jeges mocsarak közt mohos szárazföldek,
Kontinensnyi részek, kékesek és zöldek.

Oberon nagy holdján a légkör gomolygó,
Nagyon sűrű gázban szállong néhány golyó.
Kik élnek felszínén? Nem tudja azt senki,
Morcos, zord jég lakó éltét itt csak tengi!

Európa jege mély tengerre fagyott,
Mennyi titokzatos, s rejtélyes lény van ott!
Ötszáz kilométer mély a tenger maga,
Vajon milyen lehet a tenger állaga?

Vörös bolygónk, a Mars, élettől duzzadt,
Ma a marsi élet, hajh, aláhanyatlott,
Ám, de nem is régen marsbéli tengerek
Lágyan hullámoztak, s benn élő ezerek.

Mi lesz a jövőben? Folytatjuk a mesét,
Figyeljük hősünknek gyönyörű kedvesét!
Nyomukat követjük a mese fonalán,
S haladunk az idő egyenes vonalán.

A sorozatban következik:

Mitikus Hősök
Mesék Birodalma
Menny És Ég Fiai
Kalandok a Naprendszerben
A Vezér legendája
Möndölöcskék és más versek